THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIII, No. 18. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. JUNE 15, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATION

How Long, Lord?

How many are the days of thy servant? when wilt thou execute judgment on them that persecute me?

Ps. 119:84.

How long, Lord?

How many are the days of thy servant?

'Tis not inspired by vain curiosity that I ask the question.

I know, and it sufficeth me to know, that the extent of the number of my days is threescore years and ten, or, if I belong to those endowed with a special measure of strength, fourscore years. Beyond this I crave for no more definite information. 'Tis well Thou hidest from me the immediate as well as the more distant future and the condition of the way I will be called upon to travel.

For, I am persuaded that Thy way, Lord, is wisdom and goodness!

Neither is the question intended as a hopeless complaint that life is all too brief.

Let them complain of the brevity of this earthly life, whose portion is below, whose god is their belly and whose glory is in their shame. They have all their hope in the things of this world. Beyond the horizon of the things of this present time even the vision of their hope perishes. In the world they prosper. With the world they seek to be satisfied. To the world they cling with all their might. This world they dread to leave. And for them the way through this world is all too brief. They may complain that time hastens on and the end approaches too fast, — I will not!

How many are the days of Thy servant, Lord? . . .

How long? . . . .

Rather is it a question of longing.

Of the holy impatience that characterizes the attitude of all the saints in the world, of the Church, of the Bride of Christ, looking for the end, waiting for the adoption to wit the redemption of the body, for their final and public justification and the manifestation of the righteousness of their God, waiting, indeed, with patience, with respect to the way they must travel and the battle they must fight and the reproach they must bear and the killing they must endure all the day long, yet also with a holy impatience with regard to the glory that shall be revealed to them, — of that holy impatience this is the expression. . . .

Do not the saints, *as saints*, always utter this question of yearning? My soul thirsteth for God, for the living God: when shall I come and appear before God? How long, Lord? wilt thou hide thyself forever? Lord, how long shall the wicked triumph, how long shall they utter and speak hard things and all the workers of iniquity boast themselves? How long, O Lord, holy and true, dost thou not judge and avenge our blood on them that dwell on the earth? Do not the Spirit and the Bride always say: Come? And do they not have the promise, even though the time seem long, that God will quickly avenge the elect that cry unto Him day and night? . . . .

How long, then, O Lord?

How many are the days of thy servant?

For the end of my days I long!

And yet, not for the end as such it is that I look with earnest expectation. For, that end is death, the dissolution of the earthly house of this my tabernacle, the end of all my earthly life and earthly existence and earthly relationships. And I do not desire to be unclothed, but clothed upon.

But the end brings victory, life, glory!

For, first, the end of my days on the earth, though it be the end of much that in this earthly house is dear to me, is also the liberation from all that is a cause of grief to the inward man. It is the end of the "body of this death"; the end of the "law of sin" in my members, that takes me captive, so that

I do not what I would, and often find myself doing that which I hate; it is the end of all my connection with the "world" that is crucified to me and I to it, with its glitter and vainglory, with its temptations and persecutions, its boast of victory and its prospering in iniquity; it is the end of my being exposed to the temptations of the devil and his host, the end of death and of the suffering of this present time, the end of the battle and the end of all apparent defeat. . . .

How many, then, are the days of thy servant? . . .

The days of battle and of the suffering of this present time?

I long for the end of them, for, secondly, that end marks the beginning of all that for which my soul longs!

Beyond that "end", I know and am persuaded, lies the glory of the eternal inheritance. There I expect perfection, freedom, life, victory, glory! There I know that I will be in God's tabernacle and see Him face to face as here I cannot see Him; and there I will respond with my whole being, body and soul, mind and will and heart and all my desires, eye and ear and mouth and hand and foot and all my members, eternally, perfectly, in a heavenly fashion and on a heavenly plane, to that perfect vision of God. There I shall know even as I am known. . . .

Beyond that end is the perfect being and fellowship with Christ, with the saints. . . .

There is the incorruptible and undefilable inheritance that fadeth not away. . . .

There I expect the new heavens and the new earth in which righteousness only shall dwell. . . .

How long, O Lord?

How many are my days?

The days of Thy servant, O Lord?

No, not by wicked unbelief and lack of confidence, not by grumbling dissatisfaction or murmuring impatience the question is inspired!

Such, indeed, may sometimes be the motive of asking the question!

It always is the motive when wicked hypocrites, that outwardly travel with the people of God but whose heart is in the "world", exclaim: how long? Thus it was with the ungodly multitude that was with the Church in the desert in the old dispensation. Ah, they loved Egypt, its treasures and pleasures, its fleshpots and delicacies; and had it not been for the brickkilns and hard labor, for the oppression and persecution they endured as Hebrews, never would they have cared to move to the land of promise. And, when the oppression became hard and insufferable, they were willing, though with bleeding hearts and a carnal attachment to the pleasures of the "world" in Egypt, to forsake the house of bondage and to seek the land flowing with milk and honey. . . .

And in Egypt they groaned with the true children of God: how long, Lord?

How many are our days in the land of oppression!

Had the land flowing with milk and honey only been entered immediately after their crossing of the Red Sea! Had their exodus only meant the exchange of one carnal object of their desires for another! Had there only been no desert, without food or drink, no waste howling wilderness in which all the streams were dry, in the which they would be called upon to seek the Lord and to live in daily confidence in Him! Had there only been no Sinai, no law and no covenant, no long and weary way of battle and suffering! . . . .

And had there only been no mighty enemies to fight in the land of promise!

But now? . . . .

They wanted Canaan without God!

They longed for the fleshpots of Egypt or for the land flowing with milk and honey, but not for God's covenant!

And they became dissatisfied with the way of the Lord in the awful desert! And in rebellious and wicked unbelief they asked repeatedly: How long? How many are our days in this desert in which we must needs perish? How long must we suffer and die? How long must we eat this sickening manna which our soul loatheth? Oh, were we only still in Egypt with its abundance, its fleshpots and cucumbers, its onions and garlick! . . . .

It is the desire of the wicked!

A desire that sometimes arises from the old nature of the child of God, and which, therefore, must well be distinguished from the question of holy impatience: how many are the days of *thy servant,* O Lord? For, at times he beholds how the wicked prosper in the world while his punishment is there every morning! And his feet will well-nigh slip at the sight, and he will be inclined to ask: Is there knowledge in the Most High? How long? Or, a child of God, that has been wandering rather far into the world and has drunken rather deeply of the cup of the world's pleasures, is chastised and put down on a bed of sickness and agony, that will become his deathbed. And on that sickbed he may reach the stage when he will long to be delivered from his agony and prefer death to his present suffering. If only he might recover, he still would prefer to live. Not the longing for heavenly perfection, but the unwillingness to travel the way of suffering thither inspires the question: how long, O Lord? How many are these days of my suffering? . . . .

Still it is the question of unholy impatience!

Rather easily to be distinguished from the motive that inspires the poet!

For, it is inspired by dissatisfaction with the way of the Lord. The way is one of suffering, of self-denial, of cross-bearing, and we do not want to travel it to the end. It is the expression of a desire to have

our way turned into one of earthly prosperity, not of a longing to see the glory of God and to enter into the heavenly perfection. It is lack of confidence in the Most High, Who causes all things to work together for good to them that love Him, and hence, a lack of submission to His will and way. It is disobedience, rebellion, murmuring against the Lord, refusal to bear the cross. . . .

A very unholy impatience, indeed!

Not so the question of the psalmist.

The saint, that asks this question, is in a position to call himself: *thy servant!*

He is Jehovah's servant and is conscious of it! He occupies a position in the midst of the world that enables him to express it without shame before the face of the Lord, that he is His servant! Surely, that presupposes that he is a regenerated child of God, called out of darkness into the Lord's marvellous light, that he is a partaker of the salvation the Lord prepares for them that love Him. But it also means much more. It expresses that he conceives of his whole life in the light of Jehovah's covenant, as a divine appointment which he must fulfill and which he keep gladly. He stands at his post by divine appointment. He is called to represent Jehovah's cause. He is of the party of the living God!

Thy servant Lord, am I!

Willingly I abide at my post! I am ready to serve and to fight the good fight, yea, to suffer in the cause of Thy covenant in the midst of the world. I do not ask Thee to change the way!

But, O Lord, I hope in Thy Word!

And my soul fainteth for Thy salvation; my eyes fail with longing for the glory that is awaiting Thy servant, O Lord!

Here is the battle; there is the victory!

Here is sin and imperfection; there is the beauty of holiness!

Here is death; there is life!

How many are my days?

Lord, how long?

For Thy great name's sake, Lord!

How long? When will I see the theodicy, the justification of my God?

When wilt Thou execute judgment upon them that persecute me? When wilt Thou avenge the blood of Thy servant upon them that hate Thee?

For, as Thy servant I suffer!

A stranger I am in the earth! For, Thou hast begotten me again unto a lively hope! And because of Thy work of grace within my heart, and because of the gracious calling wherewith Thou hast called me, I am separated from the world; I love Thy precepts and would keep them with my whole heart; I confess Thy name before men; I keep myself from the unfruitful works of darkness; and the world loves iniquity and hates Thy Word; and for Thy name's sake they hate me without a cause. They digged pits for me, they persecute me wrongfully, they almost consumed me; I am become like a bottle in the smoke, like an empty wine-skin, hung up in tent or house, exposed to smoke and dirt and heat, parched and wrinkled, covered with soot. . . .

Despised by the world! . . . .

And, Lord, I would not have it so! . . . .

For, I am Thy servant, the representative of Thy name, Thy covenant, Thy cause, Thy friendship in the world!

How long, O Lord?

The more the world triumphs over me as I stand at my post where Thou hast stationed me, and the more I suffer for Thy name's sake, the more I long for the end of these days of defeat and shame and for the day of my perfect justification, when all the world shall have to acknowledge that my cause is the cause of the Son of God, and that the cause of Christ is Thy cause!

And Thy cause must have the victory!

For Thy name must have all the glory forever!

And the glory of that name of Thine is involved in the suffering and shame and defeat of me, Thy servant!

When, therefore, wilt Thou manifest Thy glory? When wilt Thou execute judgement upon them that persecute me?

How many are the days of Thy servant?

How long, O Lord?

Hark, the answer!

It is, first of all, implied in the question!

For the question concerned *the days of Thy servant.*

And this implies that these days are definitely numbered. Numbered they are by divine determination, in God's everlasting counsel. Numbered are the days of the whole Church of the world, of each individual saint, in connection with the days of the wicked and of the whole world of this present time!

And they must be fulfilled to the very last!

For the days of His servants in the world are determined with perfect wisdom and infinite grace; so determined that all these days with all they contain, with all the suffering and reproach they bring, with all the battle that must be fought in them, with all their prayers and groanings, with all the iniquity of the world, must work together for salvation of the saints, for the perfecting of the saints, for the final condemnation of the wicked world. . . .

And hear the final answer:

Behold, I come *quickly!*

Come, then, Lord!

H. H.

EDITORIALS

Uitverkiezing en Zendingswerk

Ik kan niet nalaten het volgende van de hand van S. J. Ridderbos over te nemen. Het artikel verscheen in de *Kamper Kerkbode* en werd daaruit overgenomen door het Kerkblad Amsterdam West:

> Wij kunnen de menschen niet tot Jezus doen komen. Bekeeringsijver kan dus geen grond zijn van ons werk. Maar kunnen we dan geen middel zijn in Gods hand? Ja we kunnen een middel zijn ten leven; maar ook een middel, dat iemand met dubbele slagen geslagen wordt, omdat hij het evangeliewoord wel gehoord, maar niet gedaan heeft. Het is onmogelijk om hieraan onze vrijmoedigheid te ontleenen, dat we een middel kunnen zijn; want we kunnen ook een middel zijn des doods ten doode. De eenige reden, waarom we niet mogen ophouden te evangeliseeren is, dat we zeggen: alles goed en wel, maar ik kan niet anders. Ik kan niet van dit woord van Christus weg, want ik weet dat het een woord is des eeuwigen levens. Ja ik belijd de uitverkiezing in mijn evangelisatie; en ik weet mijn werk is menschelijk onmogelijk. Maar ik belijd den God der verkiezing, die zegt: gaat dan heen! En zoo zie ik mijn werk als mogelijk bij God.
>
> De uitverkiezing heet het hart der kerk. Wanneer dit hart ophoudt te slaan, dan hebben we een motor noodig, die ons mechanisme in beweging zet.
>
> Laat ik tenslotte drie punten mogen noemen, waarin deze geloofsbelijdenis der uitverkiezing heel dicht bij ons kan worden gebracht.
>
> 1. Wanneer we goed in ons oor geknoopt hebben dat het geloof een gave van God is en blijft, zoodat wij de menschen niet kunnen veranderen, dan zullen we ook onze beschouwingen over allerlei praktische kwesties in het evangelisatiewerk met meer humor kunnen bekijken. We zullen bereid zijn onze lievelingsdenkbeelden ook eens op te geven; in plaats dat we denken dat het koninkrijk Gods daarvan afhangt. We zullen ons werk en daarmede onszelf niet gaan overschatten, alsof het toch eigenlijk aan onze mildheid in het brengen van het evangelie gelegen is of de wereld gered zal worden of niet.
>
> 2. Ons werk zal werk des gebeds blijven. In het gebed belijden we, wanneer we waarlijk bidden en niet vroom staan te praten, dat God verkiest en dat wij dit niet kunnen. Maar, zoo zeide ik reeds, dat we vaak wel aan het begin bidden, maar dit dikwijls vergeten in het midden en aan het einde. Jezus Christus is het begin, het midden en het einde. We mogen niet van het gebed overgaan tot onze zelfwerkzaamheid. "Bid en werk" mag niet gaan beteekenen dat we eerst bidden en dan aan het werk gaan, maar dat ons werk, gebedswerk is.
>
> 3. De belijdenis der verkiezing zal aan ons werk een groote rust geven. We worden niet zenuwachtig, wanneer we gelooven. We zijn dan ook als evangelisatie-commissies geen stoomcursus; maar deel der kerk. Kerk beteekent waarschijnlijk: wat des Heeren is. Wij hebben een Heer, die verkiest en het doet; en geen chef die failliet kan gaan. Dat zal ons rustig maken.
>
> We worden dan niet zoo angstwekkend flink; dat is heel iets anders dan vol des Heiligen Geestes. Alleen door den H. Geest kunnen we zeggen dat Christus de Heer is; alleen door den H. Geest zeggen we dat ons evangelisatiewerk dat voor ons onmogelijk is, toch mogelijk is bij God.
>
> Dan staan we niet bij ons werk met alle macht te blazen in de hoop, dat er nog een klein stukje vuur op het altaar zal beginnen te gloeien; in de hoop dat het misschien nog een beetje zal helpen. Maar we laten als Elia het altaar driemaal met water begieten, zoodat het water rondom het altaar liep en ook de groeve met water gevuld wordt. Opdat zoo, nu het werk onmogelijk is geworden voor de menschen (ook voor ons evangelisatiemenschen!) het vuur des Heeren kan nederdalen om het brandoffer te verteren.
>
> Dan probeeren we niet een gat te boren in de muur waar we voor staan, maar we loopen als de Israelieten bij Jericho er in den naam des Heeren, omheen. Dan valt hij om. Gelooven is niet: bressen slaan in de muur opdat hij zal instorten, maar er om heen loopen opdat de muur dan door God zelf wordt omgeworpen. Evangeliseeren is loopen om de muur van de wereld. Wij zullen ons wachten om er zelf aan te gaan knoeien. Evangeliseeren is niets anders dan ruim baan maken voor God, voor Jezus Christus, opdat Hij kan werken. En dat alleen kan onze eenige troost en hoop zijn.

Onze lezers zullen het verstaan, waarom we bovenstaand artikel overnemen in ons blad.

In de eerste plaats toch mag in het algemeen worden opgemerkt, dat we het in onze dagen niet dikwijls zoo degelijk vinden voorgesteld als in bovenstaand artikel wordt gedaan.

De uitverkiezing, nu ja, daarin gelooft men natuurlijk! Men is immers gereformeerd? En men aanvaardt immers de Drie Formulieren van Eenigheid? En wordt dan het stuk der verkiezing niet in die Formulieren gehandhaafd? Als men het dan ook aandurft om te beweren, dat het stuk der uitverkiezing wordt geloochend, dan kan een enkele vertegenwoordiger zelfs van de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent nog wel eens vurig worden en een publieke uitdaging de wereld in zenden om het te durven ontkennen, dat "wij gereformeerd zijn"!

Maar och,de praktijk is zoo geheel anders!

Het hart der kerk, dat stuk der uitverkiezing? 't Mocht wat! Men is, zij het nog eens gezegd, wel gereformeerd, want de verkiezing staat zwart op wit in de belijdenisschriften; men preekt er bij gelegenheid ook wel eens over. Maar voorts behoort dit stuk tot de "verborgene dingen", waarover men beter verder maar zwijgt!

En als er nog eens over de verkiezing wordt gesproken en gepreekt, dan moet het vooral niet worden vergeten, om "de andere zijde" er ook bij te noemen, "de andere lijn" ook te trekken. En die andere lijn is immers, dat de mensch "verantwoordelijk is voor zijn eigen zaligheid" dat hij toch geen "stok en blok is", dat hij zich wel niet kan zaligen, maar dat hij er toch wel om kan bidden, dat God toch ernstiglijk de zaligheid van allen zoekt, dat Hij in teedere liefde de lokstem des evangelies tot allen doet uitgaan, dat het evangelie een welmeenend aanbod van genade en zaligheid aan alle menschen is, etc. etc. En die "andere lijn" wordt dan zoo aangedikt, dat alle aandacht er wel op moet gevestigd worden!

Maar, ja, 't is waar, men is gereformeerd en men gelooft in de verkiezing!

En de verwerping? . . . .

O ja, wat is dat ook weer? Men heeft er in lang niet van gehoord. Maar nu ge 't noemt, ja, daarin gelooft men ook, maar daarmee kan men nog minder doen in de praktijk dan met de verkiezing. Men moet dat stuk vooral niet noemen tegenover "onbekeerden". Neen, dan net doen, alsof 't niet bestaat. En wordt 't al genoemd, dan vooral zorgen, dat ge er goed nadruk op legt, dat God geen tiran is en dat de mensch ten slotte met dat leerstuk niets te maken heeft!

Maar overigens, ja, men stemt u toe, dat men ook op dat punt gereformeerd is.

En, in de tweede plaats, zal men in de archieven der Gereformeerde Kerken ten onzent lang moeten zoeken om zoo degelijk een stuk als bovenstaand artikel te vinden over de Verkiezing ten opzichte van de Zending en de Evangelisatie.

Zending en predestinatie?

En de verkiezing zou ook als het hart der kerk moeten kloppen in haar zendingswerk?

'k Heb eens gehoord van een "gereformeerd" predikant, die op een zendingsfeest "gereformeerde" hoorders bewoog tot "zendingsijver" door er op te wijzen, dat er elke minuut zooveel heidenen voor eeuwig verloren gingen, omdat wij niet meer ons beijverden hun het evangelie te brengen.

Oorgetuigen, die goed kunnen hooren, vertelden mij van een ander gereformeerd" predikant, *doctor divinitatis* nog wel, die er op wees, dat God de Heere de bruiloftszaal vol wilde hebben, en dat Hij zeer teleurgesteld zou zijn, indien er straks ledige plaatsen gevonden werden aan den bruiloftsdisch! En dat was ook op een zendingsfeest!

Is 't dan wonder, dat men gaarne in die kringen van ons, die wel de verkiezing handhaven als het hart der kerk, mag vertellen, dat wij niet in "zending gelooven"?

Ook mede daarom doet het goed een degelijk en beslist woord te lezen als in bovenstaand artikel.

H. H.

ATTENTION! ! !

The 15th ANNUAL FIELD-DAY will be held July 5 at BROWN'S GROVE, one half mile north of Jamestown. LET US ALL BE THERE to spend a day of mutual fellowship. The Committee has tried to have special numbers on the Program. Also our Canteen will be well supplied.

For Kalamazoo Folks! Come direct over Allegan, Burnips into Jamestown. Holland, Take the Zeeland-Byron Center Rd. Grand Haven Folks, take M 50, turn on Borculo Rd., to Zeeland then to Jamestown.

Grand Rapids Folks, Take M 21 to Hudsonville, turn left 2½ miles going south, then ½ mile east to the Grove. Follow the RED ARROWS.

Loudspeakers will be installed.

Plenty of Games for the Children. This is an ideal place for children.

The Committee.

NOTICE

READERS of the Standard Bearer!

South of Bates St., and East of Eastern Ave. We have no Agent in this District. Please send Subscription and Membership Fees to:— R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E.

Unions And Associations

I received the following question from A. F. of G. R. Mich.:

Dear Editor:—

Will you kindly explain the difference in principle and aim between the following groups of unions:

On the one hand: the Coal Dealers Association, Grocers, Real-estate, Furniture Manufacturers, Milk Dealers unions and such like.

On the other hand: the Milk Drivers Union, American Federation of Labor, United Automobile Workers of America and such like?

The undersigned is well aware of the fact that these above named organizations are not known as and do not call themselves such, but in reality they are unions to the fullest extent.

A. F.

Answer:

1. Brother F. asks a very real and actual and up to date question. Because of the increased activity of the unions the union-question has lately become a very urgent one. Not long ago the First Prot. Ref. Church of which the brother is a member published in its Bulletin a warning by the consistory against affiliation with the worldly unions. And I surmise that said announcement is the occasion for his asking the above question. It is my experience that as soon as the union question is broached and affiliation with worldly unions is condemned, others bring up the question of the different associations of employers and businessmen and claim that membership of the one is just as censurable as membership of the other. I welcome a discussion of the very actual question in the Standard Bearer.

2. The sole criterion according to which I am able to judge of the aim and principles of any union or association is its constitution. This does not mean that membership of such union or association cannot be condemned on other grounds, such as corrupt practices, ungodly and worldly entertainments, oppression of the employees, etc. But it does mean two things: a. That membership of any union or association as such can only be judged by the constitution of such union or association. b. That, if apart from the constitution, such union or association is guilty of corrupt practices, sinful entertainments, etc., concreet facts in the case must be mentioned and definitely proven. And if they are proven I agree that they are sufficient to make membership of such union or association censurable.

3. I have carefully investigated a few constitutions of unions on the one hand and of associations on the other. And I have found this difference:

a. The constitutions of the unions clearly enunciate the principle of the class-struggle (klassenstrijd) which is socialistic, are oath-bound and demand of their members that they shall at all times esteem their relation to the union above any other relation, social, political, religious, which includes their relation to Christ and the Church. This I am prepared to prove.

b. The constitutions of the associations which I have examined contain *no declaration of principles at all,* but merely a delineation of business relationships from a purely practical standpoint, so that I could not possibly gather anything from them regarding their principles and aim. Also this statement I am prepared to prove.

4. If, then, the often repeated allegation that those associations are just as ungodly as the unions is true, this must be proven by other facts and from other sources, which are not at my command. I will, however, welcome any light that may be thrown on this matter, and the publication of any facts related to this matter. Remember, however, that the statements must be proven. Now, from the last sentence of the above question by brother F., I gather that he is in possession of more information than I have, for I construe this sentence to mean that the associations are just as bad as the worldly unions. Let us, then, have this light. It will, indeed, greatly help us.

In conclusion let me remark, that our condemnation of the worldly union is, of course, never motivated by a desire to defend or protect the rich against the poor, the employer against the employee. Though we condemn on Scriptural grounds the principles and methods of the worldly unions, I believe that rich and powerful employers are too often the occasion and cause of the bitterness and rebellion of their employees, by underpayment and oppression, by sucking the lifeblood out of them for starvation wages, by growing fat and rich at the expense of the workingman, to be entitled to any sympathy on the part of the true Christian.

H. H.

THE UNFAILING FRIEND

O Lord, my Friend unfailing,
How dear art Thou to me!
Are cares or fears assailing?
I find my strength in Thee.

Why should my feet grow weary
Of this my pilgrim way?
Rough though the path, and dreary,
It ends in perfect day.

En Ik Zou 't Jammer Vinden

Uit *De Reformatie* nemen we 't volgende over van de hand van Prof. K. Schilder:

De aanval gestaakt?

"De Rotterdammer" van 8 Mei j.l. bracht volgend bericht:

> Naar wij van meer dan één zijde vernemen; hebben curatoren van de Vrije Universiteit een ernstig onderhoud gehad met de hoogleeraren, die betrokken zijn in de wrijvingen en disputen der laatste maanden. Een der gevolgen van dit onderhoud zal zijn, dat de publicatie van brochures, welke de spanningen kunnen verhoogen, stopgezet wordt.
>
> Tot het nemen van conclusies geeft dit bericht vooralsnog geen recht. Een officiëel communiqué is het blijkbaar niet. We zullen dus maar afwachten. Mocht er mee bedoeld zjn, dat de uitgave der reeks "Dreigende Deformatie" wordt gestaakt, dan zullen we ons daarover verblijden, en in afwachting van de komende dingen onze bespreking van de onderwerpen, die er mee samenhangen, stopzetten, natuurlijk onder voorbehoud. We zullen daarom onze bezwaren tegen Prof. Hepps eigen opvatting van Christus' menschelijke natuur, welke opvatting ons niet te handhaven schijnt, niet bespreken, tenzij het om andere redenen wenschelijk mocht blijken; immers, de geschiedenis is nog niet uit. Maar met genoegen zullen we tot den vrede meewerken; niet omdat we bang zijn voor polemiek, doch omdat we al genoeg narigheid hebben beleefd van polemiek, die de problemen verwringt en de misverstanden, waaruit ze zelf geboren zijn ,slechts helpt vergrooten.
>
> Wel meen ik, dat de gang van zaken een krachtige rechtvaardiging van de oppositie tegen het acute (en althans in "De Heraut" thans reeds weer gestaakte) polemiseeren van de Professoren Kuyper en Hepp beteekent. En een oorzaak van nadenken voor "Om Sions wil" en andere toeschouwers bij het synodale debat. En daarover verblijden we ons, zonder inmiddels in slaap te vallen.

We hebben van den heer Kok te Kampen, uitgever der brochures van Dr. Hepp geen bericht ontvangen, dat de publicatie der brochures was gestaakt en wij dus geen verdere exemplaren voor recensie moesten verwachten.

Maar de vierde brochure laat ook reeds op zich wachten.

Ik zou 't jammer vinden, indien bovenstaand bericht waar zou blijken te zijn.

En dat wel nu 't juist gaan zou over de "algemeene genade"!

Doch we zullen afwachten.

H. H.

Eene Algemeene Menschelijke Natuur?

In het "Gereformeerd Theologisch Tijdschrift" van Mei 1937 komt een recensie voor van de laatste brochure van Dr. Hepp (over de vereeniging der beide naturen in Christus) van de hand van Dr. J. Ridderbos, die mijn aandacht trok, omdat de schrijver er van op één bepaald punt in de genoemde brochure, dat slechts zeer zijdelings verband houdt met de controvers over dit leerstuk, de aandacht vestigt en breeder ingaat. Ook mij was het niet ontgaan, dat Dr. Hepp in de laatste brochure de gedachte verdedigt, dat de menschelijke natuur van onzen Heere Jezus Christus eene algemeen menschelijke natuur was, doch omdat ik meende, dat het slechts de aandacht van de hoofdkwestie kon afleiden, die n.l. van het persoonlijke of onpersoonlijke van de menschelijke natuur door Christus aangenomen, ging ik op die vraag niet in. Ze boezemt ons echter wel belang in, en nu Dr. Ridderbos op haar juist schier uitsluitend de aandacht vestigt in zijne recensie, kan ik niet nalaten onze lezers in kennis te stellen men zijne opmerkingen op dit punt.

Dr. Ridderbos schrijft:

> "Prof. Hepp legt grooten nadruk op de gedachte, dat uit de belijdenis 'twee naturen in eenigheid des persoons' voortvloeit de stelling van eene *onpersoonlijke* menschelijke natuur. Maar op een paar plaatsen gaat hij daarmede een kant op, waarheen ik hem niet kan volgen.
>
> "Op blz. 49 vermeldt de auteur een uitspraak van Calvijn, dat de Zoon van God een natuur aannam, 'welke aan allen gemeenschappelijk is'. Prof. Hepp vat dit aldus op: 'Hij heeft alzoo niet aangenomen een menschelijke natuur, die een particulier karakter droeg, niet een Jood, maar een *aan alle menschen gemeenschappelijke natuur*.' Prof. Hepp is van meening, dat deze uitdrukking van Calvijn eene schoone aanvulling is van den term 'onpersoonlijke menschelijke natuur.' Ze doet naast het negatieve ook het positieve zien. 'Mits maar niet worde losgelaten, dat beide termen twee zijden zijn van dezelfde zaak.'
>
> "Het is duidelijk, dat in den term 'onper-

> soonlijk' dus volgens Dr. Hepp begrepen is, dat die natuur enkel algemeen menschelijk is, met uitsluiting van het particuliere. Hij haalt ook nog een uitdrukking aan van Athanasius, die eens sprak van de *algemeen menschelijke* natuur van den Middelaar.

Nadat Dr. Ridderbos nog wat breeder heeft uitgeweid over deze voorstelling van Dr. Hepp en de gronden, waarop deze meent haar te kunnen handhaven, schrijft hij ten slotte:

> "Mij lijkt dit alles onaannemelijk. Dat Christus' menschelijke natuur niet het specifiek-Joodsche karakter droeg, is natuurlijk denkbaar. Maar kan men de negatie volhouden? Kan men zeggen, dat Hij als mensch niet behoorde tot het blanke ras? Of, anders gezegd, is bv. een 'algemeen-menschelijke' haarkleur een denkbaar iets? Ik kan het voorloopig niet anders zien, of die "algemeen-menschelijke' natuur is niets anders dan een abstractie; zoodat deze stelling de realiteit van Christus' menschelijke natuur zou opheffen".

En ten slotte, nadat Dr. Ridderbos een zin uit Bavinck's Dogmatiek heeft aangehaald, waarin deze herinnert aan het gebrekkige, "dat haar taal (der theologie) bepaaldelijk ook in de leer van Christus, aankleeft", schrijft hij:

> "M.i. verliest Prof. Hepp dit uit het oog bij zijn redeneering langs de lijn: in den Middelaar één persoon; dus is de menschelijke natuur onpersoonlijk; en dus is ze algemeen-menschelijk, met uitsluiting van het particuliere. Naar mijn meening kunnen we met een term als 'twee naturen in één persoon' niet werken alsof hij zelfstandige waarde had; en er niet bij wijze van conclusie iets aangaande Christus' menschelijke natuur uit afleiden, dat op zichzelf niet door de Schrift wordt geleerd".

Het is bekend, dat ook Dr. A. Kuyper Sr. de voorstelling was toegedaan dat Christus de algemeen-menschelijke natuur had genomen. In zijn Dictaten Dogmatiek, Locus de Christo, cap III lezen we:

"De menschelijke natuur, die Christus aannam, was niet concreet. Zij is het bij ons wel; de menschelijke natuur heeft in een ieder onzer een bepaald concreet stempel ontvangen, dat bepaald werd door ons ik. De menschelijke natuur abstracto sensu (in het afgetrokkene, H. H.) is datgene wat aan ons allen gemeen is. De menschelijke natuur is als het ware het lak, het was, waarin door ieder mensch zijn stempel gestempeld wordt. Christus daarentegen nam de abstracte, ongestempelde menschelijke natuur aan, terwijl Hij de goddelijke natuur concreet bezat". p. 33.

Zoo ook op p. 7:

"De voorstelling, dat Christus *een* mensch was, is de Nestoriaansche . . . . Wel getuigt de H. Schrift overal, dat Hij mensch was en de menschelijke natuur droeg, maar dat Hij een individu, dat onder de variaties van het sperma (zaad, H. H.) van Adam ook de variatie-Jezus zou geweest zijn — is absurd. In het sperma tou Adam (zaad van Adam, H. H.) waren alle variaties van het menschelijk leven; van natiën, geslachten en personen. Was Christus een individu dan was Hij dus een van die variaties geweest. Daarentegen getuigt de Schrift en zegt, dat Hij was de deuteros Adam (tweede Adam); Christus was uit Adam als Adam, d.w.z. een, die als Adam eindelooze variaties in zich droeg en wel van al de uitverkorenen Gods. Daarom weet elk kind van God, dat hij in Christus is, met Christus is gestorven en opgewekt; dat hij uit Christus zijn leven deduceert, evenals de zondaar uit Adam. . . ."

Dezelfde voorstelling vinden we ook in De Gemeene Gratie, II, 138, 139:

"Dit dwingt ons, ook op dit punt van ons onderzoek, het bijzondere te laten rusten, en ons te bepalen tot het aangeven van die algemene lijnen, die de onderscheidene factoren gansch in het algemeen doen uitkomen. En dan eischt voorzeker de Christelijke belijdenis, dat we in den Christus geen erfenis van een persoonlijk belijnd karakter aannemen. Wat wij in ons zelven of in anderen een persoonlijk karakter noemen, is altoos een eenzijdigheid. Een plooi van het wezen, zooals het in anderen niet, maar alleen in ons wordt gevonden, zoodat wel die ééne plooi rijk in ons ontwikkeld is, maar onderwijl we juist de andere plooien missen. Eerst zoo ge een gansche menigte van personen, elk met een scherp ontwikkeld karakter bijeen voegt, ontvangt ge den indruk van den vollen rijkdom van het *menschelijk* karakter als zoodanig. Poogde men daarom ook in den Christus zich een zoodanig scherp belijnd karakter te denken, zoo zou de Christus hiermede beperkt en eenzijdig belijnd worden, en niet meer 'de Zoon des menschen' zijn. Natuurlijk mag men evenmin zeggen, dat er daarom in den Christus geen karakter was Karakterloosheid toch, of wilt ge gemis aan karakter, wordt door ons als een gebrek gevoeld, en geen gebrek was in den Christus. En het eenige dat we daarom zeggen kun nen, is, dat in den Christus niet maar één lijn, niet maar één plooi van de volheid des menschelijken karakters uitblonk, maar dat in organische eenheid het volle menschelijke karakter in Hem schitterde. Niet een enkele straal, maar alle stralen. En die volheid van stralen in volkomen harmonie der glansen, in volkomen zuiver evenwicht van tint. Doch juist hieruit volgt dan ook, dat de Christus dit *menschelijke* in zijn volheid niet speciaal aan Maria kon dank weten. Maria bezat slechts één stuk van het menschelijke karakter, en waar derhalve de Christus het mensche-

lijk karakter in al zijn stukken aannam, daar ontving Hij dit niet speciaal van Maria, noch ook droeg Hij het als de Zone Gods in Maria in, maar Hij eigende het zich toe uit die algemeene menschelijke natuur, die in Maria uit Adam was opgekomen, en die door Maria op den Christus overging".

En hierop volgt dan een betoog, dat tracht duidelijk te maken, dat door de eeuwen heen tot op Christus de ongeschonden menschelijke natuur alzoo bewaard bleef door gemeene gratie, dat die "ongeschonden natuur" in de volheid der tijden op Christus kon overgaan.

De moeilijkheid bij heel deze redeneering is, dat het blijkbaar mogelijk is om een zeer vloeiend betoog te bieden over die "algemeen-menschelijke natuur" en dit menschelijk "karakter in al zijn stukken", maar dat, zoodra men zich rekenschap geeft van de geboden beschouwing, men tot de ontdekking komt, dat de vloeiende redeneering ons toch geen *voorstelling* van de zaak gaf. M. a. w. met vele en ook schoone woorden en langs een schijnbaar logische lijn van redeneering wordt hier toch metterdaad *niets* gezegd. Wat toch is een algemeen-menschelijke natuur? Ik kan mij daarvan al evenmin een concrete voorstelling vormen als van *de* boom. Van het begrip *de* boom kan ik wel allerlei dingen zeggen. Hij heeft wortels, een stam, takken, bladeren, een bepaalden vorm in onderscheiding van de vormen van andere voorwerpen; maar zoodra ik nu tracht een concrete *voorstelling* van den boom mij te vormen treedt er voor mijn bewustzijn toch een bepaalde boom en niet de algemeene boom op. Met die algemeen menschelijke natuur is het niet anders. Dat is een begrip, een abstractie, een gedachtending, zooals Kuyper dan ook zelf toestemt. Hij houdt echter staande, dat Christus zulk een abstracte menschelijke natuur heeft aangenomen. De menschelijke natuur van Christus was niet concreet! Feit is echter, dat in Zijn staat der vernedering Jezus van Nazareth wel zeer concreet bestond. Hij was een concreet mensch, geboren uit een bepaalde vrouw, geslacht, stam, natie, ras; wonende in een bepaalde plaats, temidden van een bepaald huisgezin; Hij was zoon, geen dochter; Hij sprak een bepaalde taal; Hij is een man geweest van een bepaalde groote, kleur, lichaamsbouw, zielsvermogens, krachten; Zijn leven was beperkt tot een bepaalde periode, de jaren 1-33 A. D. en in die periode leefde Hij onder bepaalde toestanden, wetten, gewoonten, en kwam Hij in aanraking met bepaalde menschen. En zoo zouden we kunnen voortgaan. M. a. w. wat de theorie van een algemeen menschelijke natuur in Jezus ons wil doen gelooven is eigenlijk een *contradictio in terminis*, in den zeer concreeten Jezus van Nazareth was de zeer abstracte algemeen menschelijke natuur vertegenwoordigd! En zooiets laat zich wel zeggen maar niet voorstellen. Wanneer men zooiets in woorden heeft uitgedrukt, heeft men feitelijk nog niets gezegd.

Hetzelfde wordt duidelijk, als we onszelven rekenschap geven van de wijze, waarop Dr. Kuyper deze algemeen menschelijke natuur in Jezus tracht te verklaren wat haar oorsprong betreft. Hoe heeft onze Heiland die abstracte, algemeen menschelijke natuur ontvangen? Hij is uit ons geslacht. Hij is zoon van Maria, geworden uit een vrouw. Het algemeen begrip menschelijke natuur was in millioenen menschen reeds vertegenwoordigd, en onder die millioenen menschen was Maria slechts één. Hoe dan kon uit die Maria de Heiland eene algemeen menschelijke natuur aannemen? Het antwoord van Dr. Kuyper op deze vraag is even duister als de zaak zelf. Hij ontving die natuur niet speciaal van Maria; Hij droeg die natuur niet als de Zoon Gods in Maria in, maar "Hij eigende haar zich toe uit die algemeene menschelijke natuur, die in Maria uit Adam was opgekomen, en die door Maria op den Christus overging". Ook hier hebben we weer dezelfde contradictie. De algemeen menschelijke natuur was niet in Maria en toch eigende Christus Zich haar uit Maria toe; toch ging ze uit Maria op den Christus over! En de onderliggende gedachte schijnt te zijn, dat Christus door Maria heen en door alle aan haar voorafgaande geslachten heen, toen Hij de menschelijke natuur aannam, teruggreep tot op Adam, om de menschelijke natuur aan te nemen, zooals die in Adam vertegenwoordigd was. En nog eens weer, deze dingen laten zich wel zeggen, maar niet verstaan.

Nu zou men kunnen tegenwerpen, dat we toch het mysterie der vleeschwording niet kunnen verwerpen, omdat we het niet kunnen verstaan en ons er geen voorstelling van kunnen vormen. We moeten in dit opzicht de Schrift geloovig aanvaarden. En dat stemmen we van harte toe. Doch in de eerste plaats moeten we wel voor de aandacht houden, dat het hier niet gaat over het mysterie der vleeschwoording, maar over de zeer bepaalde vraag of de Zoon Gods een abstracte, algemeen menschelijke natuur heeft aangenomen. In de tweede plaats ben ik van overtuiging, dat de gronden, waarop deze voorstelling moet rusten geen steek houden. En eindelijk meen ik, dat de Heilige Schrift ons niet onduidelijk precies het tegenovergestelde leert.

Wat de gronden betreft, waarop de beschouwing van een algemeen menschelijke natuur in den Christus zich wil gronden, lezen we in Kuyper's Dictaten Dogmatiek, Locus de Christo (Pars Secunda) p. 7, 8, het volgende:

"1. Door het getuigenis, dat Hij is de deuteros Adam (tweede Adam, H. H.), is dus de suppositie als ware Hij een menschelijk individu omvergeworpen.

"2. Door zijn constanten naam *Huios tou anthropou* (Zoon des menschen) onderscheidt Hij zich van alle andere menschen. Elk mensch is *huios anthropou* (zoon *eens* menschen, H. H.), maar niet *tou anthropou* (*des* menschen, H. H.) d.w.z. de menschheid. Zoon des menschen duidt aan het grondtype, dat in de men-

schelijke natuur ligt. Er is onderscheid tusschen 'menschenzoon' en 'zoon des menschen'. Deze naam leidt dus niet naar de bladeren of de takken, maar naar den wortel toe.

"Ook hier weer hetzelfde rusultaat, dat niet aan een menschelijk individu mag gedacht. De oude Gereformeerde Dogmatieken zijn op dit punt niet tot helderheid gekomen. De tegenstelling van organisch en atomisch leven is eerst in deze dagen helder ingezien. Vandaar dat onze Gereformeerden op dit punt wel goed, maar meestal zeer duister zijn. Wie het verschil niet inziet tusschen wortel en bladeren, kan dit niet voelen. Wij zijn de bladeren, Adam is de wortel. Adam staat niet naast ons als een gelijke, evenmin als een vader naast zijne kinderen als een gelijke staat. Houden wij die tegenstelling in het oog, dan zullen wij begrijpen, dat de bladeren zijn *hoi anthropoi* (de menschen, H. H.) en de wortel *ho anthropos* (de mensch, H. H.).

"3. Wordt de voorstelling, dat Christus een menschelijk individu was omvergeworpen door wat Paulus leert omtrent het ééne lichaam, waarvan Christus het hoofd is en wij de leden. Men kan het hoofd zijn van eene school, een vergadering, een politieke partij, een land, maar op overdrachtelijke wijze; is het hoofd weg, dan is het lichaam nog niet dood. Het kenmerk, of hoofd overdrachtelijk of reëel bedoeld is, blijkt daaruit of het verwisselbaar is; is het niet verwisselbaar, dan is het een wezenlijk hoofd. Aangezien nu Christus het eenige en eeuwige hoofd blijft, is Hij dus reëel hoofd. De uitdrukkingen: ééne plante met Hem worden, één lichaam met Hem zijn — Gal. 2:20 etc. — zijn niet figuurlijk maar reëel en zij ontleenen hun recht van bestaan volgens Rom. V aan de verhouding tot Adam. Het "zijn in de lendenen van Adam" is niets anders dan de aanduiding van onzen organischen samenhang met Adam. Wordt deze uitdrukking dus op Christus overgebracht, dan wil dit zeggen, dat Christus het organisch hoofd van de gemeente en dus de wortel der kerk is.

"Wij mogen dus wel zeggen, dat Christus de menschelijke natuur aangenomen heeft; dat Hij mensch geworden is; wij mogen Hem zoon des menschen noemen, maar nooit "*een* mensch". Het cijfer der menschen is niet door Hem met een vermeerderd".

Voor wie nadenkt in het licht der Heilige Schrift zal het duidelijk worden, dat hier allerlei verwarring van begrippen is. Allereerst gaat de eerste grond, dat Christus de tweede Adam is, en dat Hij daarom geen individu was, maar eene algemeen menschelijke natuur had aangenomen, van de kennelijke veronderstelling uit, dat ook Adam geen individu was, maar een algemeen menschelijke natuur bezat. Als dit laatste niet waar is, dan vervalt ook het feit, dat Christus "tweede Adam" is, als grond voor de stelling, dat Hij een algemeen menschelijke natuur aannam. En dit moet zeker vervallen. Ook Adam, ofschoon hij hoofd was van ons geslacht in jurisdischen zin en vader van allen, drager der menschelijke natuur, zooals die in millioenen van menschen zou uitkomen, was toch een concreet mensch, geen abstractie, was een individu in zijn persoonlijk bestaan. Als hij een zoon genereert en die zoon staat straks naast hem, dan zijn het twee individuen. Adam is een zeer concreet mensch geweest, met bepaalden vorm, groote, kleur, krachten en gaven. Het beeld van wortel en boom ter aanduiding van Adams relatie tot ons geslacht, laat zich wel tot op zekere hoogte gebruiken, mits we er niet mee gaan spelen, vergeten, dat het een beeld is, en alzoo uit het beeld allerlei conclusies trekken. En dat doen we, zoodra we letterlijk gaan toepassen, dat Adam de wortel is en wij de bladeren, dat Adam een algemeen-mensch is geweest en wij individuen worden. Dan is het beter, dat wij het beeld eenigszins veranderen en gebruiken dat van een zaaddragenden boom, die straks tot een bosch zich ontwikkelt. Adam is de eerste boom, en wij zijn organisch in hem begrepen, zooals wij ook juridisch onder hem gerekend worden voor God, maar wij worden toch boomen naast den eersten boom, en zooals een vader een individu wordt, onder zijn eigen kinderen, zoo wordt ook Adam een individu in het menschelijk geslacht. Heel de voorstelling alsof de eerste Adam geen individu was, moet dus verworpen. Maar dan vervalt ook de uitdrukking "tweede Adam" als grond voor de stelling, dat Christus geen individu is geweest in Zijn staat der vernedering onder de menschenkinderen, doch eene algemeen menschelijke natuur aannam.

Veel erger echter is de begripsverwarring, wanneer men zich voor de stelling, dat Christus een algemeen menschelijke natuur aannam, beroept op het feit, dat Christus immers het Hoofd der gemeente is in organischen zin en dat wij ééne plante met Hem zijn, leden van Zijn lichaam. De onderliggende gedachte is hier, dat alle uitverkorenen in Christus zijn begrepen, dat ze alleen uit Hem leven, in Hem zijn gestorven, met Hem zijn opgewekt en gezet in den hemel. Zooals alle menschenkinderen uit Adam zijn en in zijne lendenen waren, zoo zijn ook de uitverkorenen in Christus en leven ze uit Hem. Christus deelt Zichzelven dus aan de Zijnen mee. Maar dit zou nooit kunnen, volgens de redeneering, indien Christus een individu was naast andere individuen, indien Hij niet een algemeen menschelijke natuur had aangenomen. Bij deze redeneering verwart men het natuurlijke en het geestelijke; en verwart men den Christus in Zijne vernedering met den Christus in Zijne verhooging. Wat het eerste betreft, in *natuurlijken* zin zijn en blijven alle menschenkinderen in en uit Adam. In *natuurlijken* zin zijn wij niet uit Christus, maar is Christus uit ons geslacht. In *natuurlijken* zin deelt Christus zich niet aan ons mede. Christus is dan ook wel de *eschatos Adam*, de laatste Adam (en dan ook zeer beslist de *laatste*), en Adam is wel een *voorbeeld*

desgenen, die komen zou, maar niet in den zin, dat uit Hem nogmaals onze menschelijke natuur moest voortkomen. Wij krijgen uit Christus niet een *andere*, maar een *veranderde* natuur, niet een *geheel nieuwe*, maar een *vernieuwde* natuur. En deze verandering bestaat in een geestelijk-ethische omzetting en volmaking, maar ook in eene verhooging tot het hemelsche leven van Gods Verbond. Wij worden door Christus verlost van de schuld en de macht der zonde, gerechtvaardigd, geheiligd, volmaakt; en wij worden door Hem ook alzoo verheerlijkt, dat wij deelgenooten kunnen zijn van het hemelsche en eeuwige Koninkrijk Gods. Doch daartoe is het niet noodig, dat Christus eene *algemeen menschelijke natuur aannam*, zoodat Hij in *natuurlijken* zin het inbegrip is van het bestaan en leven van alle uitverkorenen, doch daartoe moet Hij zijn: 1e. de levendmakende geest, en 2e. de Heere uit den hemel. En we moeten er wel op letten, dat Hij alzoo ons beschreven wordt in I Cor. 15:45 v. v. De eerste mensch Adam is geworden tot eene levende ziel; de *laatste* Adam tot eenen *levendmakenden* geest. Dat de eerste Adam tot een levende ziel werd, was genoeg. Ons geslacht staat in natuurlijk-organisch verband met hem en wij worden uit hem tot levende zielen als hij. Maar een Christus als *levende ziel* zou ons niet baten. Want wij zijn in geestelijk-etischen zin gestorven, en alleen een Christus, die levendmakende geest is, kan ons uit onzen nood en dood redden en Zichzelven aan ons mededeelen. Maar er is nog een ander verschil. Want de eerste mensch is uit de aarde aardsch, maar de tweede Mensch is de Heere uit den hemel. En hoedanig de aardsche is, zoodanig zijn ook de aardschen, en hoedanig de Hemelsche is, zoodanig zijn ook de hemelschen. Want Christus deelt Zichzelven mede aan de zijnen, niet in aardsch-natuurlijken, maar in hemelsch-geestelijken zin des woords. Daarom, gelijk wij het beeld des aardschen gedragen hebben, alzoo zullen wij ook beeld des hemelschen dragen. Doch voor dit alles is het niet noodig, zou het volstrekt niets baten, dat Christus een algemeen menschelijke natuur had aangenomen. Daartoe moet Hij zijn de hemelsche Heere, de levendmakende geest!

En dit brengt ons als vanzelf op de bespreking van de tweede verwarring in de bewuste redeneering, die van den Christus in Zijne verhooging en van Hem in Zijne vernedering. Zeker, Christus is het Hoofd der gemeente en wij zijn de leden van Zijn lichaam; Hij is de wijnstok en wij zijn de ranken; en wij zijn ééne plante met Hem geworden. Doch vergeet het niet, dat dit eerst gerealizeerd werd, niet bij de vleeschwording en niet op grond van de veronderstelling, dat Christus eene algemeen menschelijke natuur aannam, maar bij Zijne verhooging en door de uitstorting des Geestes. In Gods raad staat Hij eeuwiglijk als het Hoofd der gemeente, maar in dien raad staat Hij dan ook als de Eerstegeborene uit de dooden, als de verheerlijkte Christus. In den tijd echter wordt Christus het Hoofd der gemeente, als Hij is gestorven en opgewekt, als Hij verhoogd is aan 's Vaders rechterhand, als Hij de belofte des Heiligen Geestes heeft ontvangen en alsnu als de Heere uit den hemel en als de levendmakende geest komt wonen in de gemeente. In den staat der vernedering kon Christus Zich niet aan de Zijnen mededeelen, was Hij den broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde. Maar eerst als Hij is gestorven en opgewekt en verhoogd, wordt Hij die verheerlijkte "centraal-Mensch" uit Wien alle uitverkorenen tot in der eeuwigheid zullen leven in geestelijke volmaaktheid en hemelsche heerlijkheid!

H. H.

Home Missions

It is approximately three months since I have begun my work as Classical Home Missionary. It was on the 21st of February that I was privileged to preach my inaugural sermon before the congregation of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids. It was with great conviction and courage, though not unmingled with apprehension and fear, that I launched out upon my glorious yet difficult task. I soon discovered that my fears and apprehensions were not unfounded, for I have experienced with the apostles of old, that our church is a sect which is everywhere spoken against. So far I have encountered an attitude of open hostility or of cold indifference, and found that on the whole there is very little interest in the Reformed truth.

For the past three months we have laboured extensively in the community of Highlands, Ind. At this place we have preached twice each Sunday in the English language. These services were held in the afternoon and evening in the Highlands school auditorium. Besides conducting regular Sunday services we have distributed in this community approximately six hundred copies of the Standard Bearer and five or six hundred pamphlets, such as "Jesus Saviour or The Evil of Hawking Him", "Biblical Grounds for Infant Baptism", "The Gospel" etc. Apparently we have not seen much positive fruits upon our labours. The leaders of the Christian Reformed Church show much more opposition over against the Reformed principles which we seek to inculcate than over against the superficial Armenian and humanistic propaganda of our day. Although discipline in general in this community is at a woefully low ebb, the people are admonished not to attend our meetings. Even modernism is more welcome than the proclamation of the Sovereign grace of God.

During my stay at Highlands I availed myself of the opportunity to hear the various ministers of the

Christian Reformed Churches located in that community. I did not go in a critical spirit but with the earnest desire to ascertain whether they proclaimed the sincere and unadulterated Word of God according to our accepted standards. Sad to say, I did not find this to be the case. In each instance the cardinal truths of our Reformed faith, the total depravity of man, unconditional election and irresistable grace were more or less evaded or denied. The reason for this, lies in the simple fact that in each sermon much stress was laid upon a well meaning offer of salvation for all. This is an Arminian heresy which always has and is also today undermining our Reformed truth. These cardinal points of doctrine are not denied openly so that it is clear to all, but in such a shrewd and cunning way that many are deceived. Seemingly these truths of total depravity, unconditional election and irresistable grace are loudly proclaimed and even stressed, but in reality they are denied. Thus in one instance I heard one of these ministers preach a sermon on Lord's Day 20, of our Heidelberg Catechism, wherein our belief in the Holy Ghost is set forth. At the outset much stress was laid upon the absolute need of the Holy Spirit. Without that Spirit all the work of Christ Jesus would have been of no avail, for without its regenerating power no one would or could have believed in Jesus Christ and him crucified. No more, so he continued, than a corpse can appropriate unto himself a well prepared meal that is placed before it, can a spiritually dead man ever appropriate unto himself the blessings of salvation as they are in Christ Jesus. He further declared that it was lying and slandering if anyone maintained that there was any minister in his denomination that denied man's total depravity. O how gladly I would confess the sin of lying and slandering if this statement were true. Keeping this picture of the dead corpse before my mind I wondered how it was possible, for one who so emphasized the total depravity of the natural man, to maintain the doctrine of a well meant offer of salvation. Can you offer the blessings of salvation to a spiritually dead sinner, who is spiritually as dead as a corpse? I soon discovered, however, that the spiritually dead corpse became very much alive. It became a corpse that could *ask*, that could *seek* and that could *knock*. For this same preacher brazenly concluded his sermon by saying, that if there was anyone who did not possess the gift of the Holy Spirit, they should not listen to the devil, who taught that unless you are regenerated you cannot even *ask*, neither *seek* the gift of this Spirit. Nay, even though this devil may come as an angel of light. But, so he continued, if you have not the gift of the Spirit, give heed unto the words of Christ, "Ask, and it shall be given you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you". It seemed as though he had forgotten all about that image of the dead corpse and now presented the spiritually dead sinner as being very much alive. These words of our Saviour, "Ask, and it shall be given you; seek, and ye shall find; knock and it shall be opened unto you," are no call, invitation, or offer to dead sinners, for regeneration antecedes the very *asking*, *seeking* and *knocking*. No man can truly *ask*, *seek*, or *knock* until he is regenerated by the Spirit of God. For such who are spiritually dead in trespasses and sin, seek not after the grace of God, neither are able, but merely seek the lust of the flesh. The carnal mind is enmity against God. Only new born babes, or such who are born again, are quickened and made alive, seek and desire the blessings of salvation. And such is not a doctrine of the devil, but of the Word of God. And, how far more comforting it is for God's people, if we may assure them that the very *asking*, *seeking* and *knocking* is the work of God's Holy Spirit in us.

It is for that reason that Jesus adds, "For everyone that asketh receiveth; and he that seeketh findeth; and to him that knocketh it shall be opened." Just because it is the work of God's Spirit we have in the very asking and seeking the certain assurance of finding and receiving. How any one can claim to maintain the doctrine of total depravity and still hold, that man by nature can ask for and seek the gift of the Holy Spirit is a conundrum to me. I will leave it to the judgment of our readers whether or no such preaching is not a denial of the doctrine of total depravity and of irresistable grace.

B. K.

Veilieg Wijk

Het leven hier op aarde is gelijk aan een storm in den nacht.

Afgaande op onderscheidene schriftuurplaatsen zou men hieraan kunnen toevoegen: *op zee.* Een storm in den nacht op zee.

Dat is zoo, ook al schijnt de zon heel lieflijk en al wandelt men rustig daarhenen. Het aardsche leven van de menschheid is een vreeselijke nacht van het rumoer der rebellie, ook al glimlacht men genoeglijk en knikt men elkaar heel vriendelijk toe. Al de lieve, brave, fatsoenlijke menschen tezamen worden in Gods Woord gekarakteriseerd als volgt: "Doch de goddeloozen zijn als eene voortgedrevene zee; want die kan niet rusten, en hare wateren werpen slijk en modder op". Vreeselijk schrikbeeld van het leven van den mensch der zonde op aarde.

Die nacht en die storm en die voortgedrevene zee is alles beeld van het leven der zonde, het voortgedreven worden door booze lusten, het verstrikt en verleid worden van Satan, het doorgaan onder den onlust des Almachtigen.

En onder dit alles, onder het doorgaan van storm en het bruisen der wateren, is de nacht der verschrikking. De nacht is beeld van verregaande dwaasheid, duisternis der onkunde, het lachen der zotten.

Alleen in den nacht en bij onweer! Ziedaar de staat van den mensch der zonde.

Zóó worden we geboren; temidden van zulk een storm groeien we op; naar de eigenaardige plaats die we beslaan in het organisme der menschheid worden we voortgedreven — tot den eeuwigen nacht toe.

Want het wordt al erger.

Dat is al duidelijk hier op aarde.

Het heeft vreeselijk gedonderd toen Adam voor 't eerst zondigde. Doch het zwarte zwerk is dikker geworden door de eeuwen heen. Gods toorn werd van den hemel geopenbaard over alle goddeloosheid en ongehoorzaamheid der menschen toen de eerste aarde in den vloed verdween; doch het is erger geworden. Men kan de veel vreeselijker toorn Gods nu voelen. Want de goddeloosheid is nu zoo veel vreeselijker. Het menschdom heeft zijn weg verdorven voor het aangezicht van den God des hemels en der aarde in veel grooter mate dan ooit te voren.

Ik bedoel dat heel concreet. Als men meeleeft en eenigzins het wereldgebeuren der laatste vijf-entwintig jaren gadesloeg met geestelijk gezicht, dan zag men de veel grootere afmeetingen die de zonde aannam dan voor dien tijd. In de wereld schudt men alles uit, wat op uiterlijke tucht en deugd gelijkt. Geen God, geen meester heeft veel rauwer klank vandaag dan gister. Eeuwenoude instituties van gouvernement en gezag worden omvergeworpen. Er is een verlangend turen naar de vroegere duisternis van het heidendom, met de hunkering om dat heidendom te doen herleven, doch veel gruwelijker dan voorheen. Het verfijnde intellect spelt liederlijker heidendom dan deze aarde ooit zag. De vereenigingen van goddeloozen vermenigvuldigen zich; er komen al meer heiligen in de gevangenis; de gruwelkamer is niet verre meer.

In de historische openbaring van Christus' lichaam is het nog erger. Daar speelt en spot men met het heilige. Het is daar zóó erg, dat men zich niet eens meer dik maakt om het Eeuwige Woord tegen te spreken; men negeert het eenvoudig. Men gebruikt God en de gedachte aan God om een soort mom op het aangezicht te hebben, die het inwendige gruwelijke woelen van vuilheid en ongerechtigheid verbergt. De groote Kerk van Christus, zooals die nu in alle gekerstende landen historisch tot openbaring komt is een aanfluiting geworden en oorzaak van dubbele spot vanwege haar slaapheid en flauwigheid. Lieve mannetjes staan op snoeperige preekstoeltjes te fleemen en te paaien. In spotbeelden en "cartoons" worden "brother deacon" en de "parson" immers ten toon gesteld als misselijke flauwerds die nooit vernamen dat er zooiets is als een ruggegraat? Als men in de zoogenaamde Christelijke Kerk voorgesteld wordt als Reverend zoo en zoo, dan kan men het soms zien, dat er een nauwlijks merkbare glimlach om den mond speelt. Dat zijn dan de goddeloozen. Doch als men aanbidder is van dat spotbeeld, dan wordt men recht spraakzaam en overstelpt men U met verzekeringen, dat Uwe arbeid toch zoo ontzettend gewaardeerd wordt. Ah, me! You are a wonderful help towards the uplift of the community.

En die nacht van zonde en ongerechtigheid wordt ook bemerkt in de meer zuivere openbaring van Gods Kerk op aarde. Kerken die naar hun belijdenis zuiver zijn tellen in hun midden duizenden die van de zuivere waarheid af willen. Er zijn honderden doctoren in de Godgeleerdheid, mitsgaders duizende leeraren die van het vaste fundament, van het hart der Kerk een afkeer hebben. Het zwaartepunt ook daar wordt verlegd van God op den mensch. En het resultaat is een wangedrocht. Daar krijgt ge het Pelagiaansche en Arminiaansche geknoei van conciliën en synoden; hetwelk wereldlust vertolkt en grootere smarten tot vrucht heeft.

De stormachtige nacht gaat over in een orkaan en het zwarte zwerk wordt zwaarder. De kondigen de eindcatastrophe aan.

Want God zag en ziet het. En zal 't zoeken.

Nu is er een volk dat vernacht.

Dat beteekent, dat zij in dien vreeselijken nacht een schuilplaats vonden.

Van dat volk wordt gezegd, dat zij vernachten in de schaduw des Almachtigen.

Nu is die schaduw de openbaring van dien Almachtige. God kan niet gezien met het bloote oog. Neimand kan God zien en leven. Daarom vernacht Gods volk onder en in Zijn schaduw. Dat is Zijn openbaring.

Die schaduw wordt gekend en ervaren.

Centraal genomen is die schaduw Christus Jezus.

Schaduw is hier beeldspraak. Meestal wordt dat beeld gebruikt om aan te toonen dat er beschutting is tegen de verbrandende stralen van de zon. Het toepassende op het beeld van een stormachtige nacht van onweer zouden we zeggen, dat dit volk luwte vond in Christus Jezus.

Wat een schaduw en wat een luwte!

De nacht is de duisternis van zonde en schuld, van toorn en grimmigheid des Almachtigen.

Doch Christus is de veilge haven, Hij is de beschutting tegen den storm, Hij is het die beveiligt tegen de macht der zonde en des doods.

Hij is dat door Zijn kruisdood. Dat allereerst.

Aan dat kruis vernietigt Hij de zondeschuld en verzwelgt den dood tot overwinning.

Wat een heerlijke veiligheid is het als we weten mogen, dat de zonde geen recht meer op ons heeft, en,

in de tweede plaats, dat men ervaren mag, dat die zelfde zonde principieel geen macht meer heeft over ons. Die wetenschap en die ervaring is als een veilige haven na angstig dobberen op de onstuimige zee; zij zijn als een oase in de woestijn; zij zijn de luwte tegen den storm.

Bovendien verrees Hij uit het graf en voorts voer Hij op ten hemel. Van uit dien hemel geeft Hij ons den Geest der wijsheid en des verstands, den Geest der vertroosting en der vermaning. Hij kroont ons met goedertierenheid en barmhartigheden.

O, hoe veilig in Jezus' armen!

Bovendien gebruikt Hij zelfs den nacht en den storm, de wind en orkanen om ons veiligheid en gemeting te bezorgen. Hij zegt te midden van dien nacht: Tast Mijn gezalfden niet aan en doet Mijn profeten geen kwaad. En zelfs de duivelen kunnen zich niet roeren tegen Zijnen wil. Hij liet geen mensch toe hen te onderdrukken. En alle dingen werken mede ten goede van dat volk. Zij zijn in de luwte, zij vernachten onder en in een schaduw, hun scheepje is in veilige haven. Geen kwaad zal uwe tente naderen.

Wat is nu de reden voor die veiligheid?

Dat wordt gezegd in het eerste gedeelte van het Woord Gods hetwelk we aanhaalden. Doch de Hollandsche vertaling geeft de gedachte niet helder weer. Het staat duidelijker in het Engelsch. Daar staat: He that dwelleth in the secret place of the Most High. Hij die woont in de geheime, verborgene plaats van den Allerhoogste.

Tevens toont dit gedeelte ook aan wie de gelukkige personen zijn die temidden van dien vreeselijken nacht veiligheid mogen genieten.

Want twee vragen wachten om een antwoord: Wie zijn die gelukkige personen? en: Wat is de reden voor hun veiligheid?

Het antwoord vindt men in de eerste clausule van den tekst.

Het woord, dat in het Hollandsch vertaald wierd door Schuilplaats en in het Engelsch door Secret place wordt veelmalen gebruikt in Gods Woord. En de sleutel tot de beteekenis van dit woord geeft het gebruik ervan in Psalm 27:5. Daar wordt dit woord vertaald door: het verborgene van Zijn tent. En tent is hetzelfde woord dat honderde malen gebruikt wordt voor de plaats waar de Heere woonde, Zijn tabernakel.

Dus het volk dat zoo veilig is in den nacht en in den storm zijn zij die een plaats ontvingen in de verborgen plaats van Zijn tabernakel. Of, m.a.w., zij zijn het die een plaats hebben in het Heilige der Heiligen.

Nu is de gedachte wel duidelijk. De idee is, dat dit volk een plaats heeft en een naam ontving in de realiseering van Gods eeuwig Trouwverbond.

Dat is dan ook tevens de reden voor hun veiligheid.

In die verborgen plaats zit de uitverkorene.

Die verborgen plaats is allereerst de woning des Allerhoogsten Zelven. Daarom wordt in dit verband dien naam van God gebruikt. Die plaats is hoog en verheven. Jesaja zegt dit van die plaats en van Hem. Hij woont in het hooge en verhevene. Daar leeft Hij Zijn drievuldig leven van ongekenden min des verbonds. Daar is het al lieven en loven van Gods lieflijkheid en groote goedigheid.

In die plaats woont ook Jezus Christus. Want Hij is in den boezem Gods.

En in die plaats ontvangen wij ook een plaats. Wij zijn daar van eeuwigheid naar den raad der verkiezing. Wij zijn daar nu al in Jezus en wij zullen daar eeuwiglijk verkeeren om de lieflijkheden Gods te vertellen en te onderzoeken in Zijn tent.

Die daar een plaats heeft, die is veilig in den huidigen nacht.

Al staat de goddelooze zee dan hol en bol en al zweept de storm ons voort; wij zijn toch veilig, want wij hebben 's Vaders Zoon aan boord. En Hij is in den schoot des Vaders. Hij is de vervulling van het Heilige der Heiligen en daarom hebben we dan ook het veilig strand voor 't oog.

Wij komen den nacht door. We vernachten in de schaduw van den Almachtige nu, omdat we eeuwiglijk zitten, wonen in de verborgene plaats van den Allerhoogste. Wat wondere veiligheid!

G. V.

Genade Voor Genade

> En uit zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.
>
> Joh. 1:16.

Dat de gemeente die heeft ontvangen en ontvangt, zoodat er als het ware een strcom der genade over haar vloeit, waardoor zij al de schoonheid der heilsdaden onafgebroken ontvangt, is de gedachte van den tekst.

Uit Zijne volheid. Wie is toch wel de persoon waardoor en van wien we alles ontvangen? Naar den opzet van geheel het betoog der inleiding op het Evangelie naar de beschrijving van Johannes, gaat het hier over het Eeuwige Woord.

Het woord was God en bij God.

Door Hem schiep God de wereld, reden waarom in die wereld het licht schijnt. Licht, niet alleen zooals het in de natuur ons toe schijnt — immers is dat licht symbool of beeld — maar ook licht, zooals het den mensch verrijkt met kennis en verstand, zoodat de mensch de Godssprake beluistert in de natuur en de Godsgedachten leest in het boek der Schepping. Want

de God der genade straalt Zijne genade uit als schier verblindende schoonheid in Zijn schepping. Er is naar de Schrift overvloedige sprake Gods in de Schepping en die sprake heeft Gods schoonheids-Openbaring tot inhoud. God door dat Woord, het Eeuwige Woord hulde de Schepping in één schoonheidskleed. Daaruit alleen valt het te verklaren, dat de Schepping een sieraad is en Gods eigen bekoorlijkheid weerspiegelt.

Het Woord was God en bij God.

Ook als het Vleeschgeworden Woord wijkt nimmer het licht van Gods schoonheid en aantrekkelijkheid van den Christus. Men moge van uit de duisternis het licht duisternis noemen, omdat de zondaar het licht niet wil, zijnde zelf duisternis, in het Vleeschgeworden Woord en van uit Hem straalt niets anders dan schoonheid Gods. Zoo ziet Hem het geloof. Die Hem door een oprecht geloof aannemen zien Hem aldus in Gods Woord en proeven en smaken die genade, want met diezelfde schoonheid der genade zijn wij immers begiftigd? In Hem en uit Hem en door Hem is hunne schoonheid te verklaren. Nu als een begin van wat straks volmaakt en volkomen zal zijn.

Let er op hoe schoon Johannes dit uitdrukt. We hebben *ontvangen*. We hebben ontvangen *genade voor genade*. Het is niet gezocht wanneer we er op wijzen, dat genade *ontvangen* wordt, door schenking en daarom nooit een zaak kan zijn van s'menschen believen. Ook is het daarom ook overbodig er op te wijzen, dat dit ontvangen geen daad is, waarin de mensch actief en God passief is, doch een daad des menschen, die op de actie God *moet volgen*. Die daad Gods, zoo zouden we het willen omschrijven, welke vrucht is van Gods voorbereidend en onweerstaanbaar werk door den Geest den zondaar aangrijpend en vernieuwend, hem begiftigend met het lichtleven, dat van boven is, en dat ook het geloof waardoor het ontvangen mogelijk wordt, insluit.

De vraag komt echter op, is genade hier bedoeld in den meest gebruikelijken zin des woords en doelt het op onverdiende gunst bewezen aan arme zondaren? Niet, dat ook genade onverdiend is, want leert ons de Schrift niet op elke bladzijde aldus, als zij genade in verband zet met den uitverkoren, doch in zichzelven dooden zondaar, maar toch, naar de grondidee, is genade schoonheid en bekoorlijkheid. God is de God der genade in Zichzelf naar Wezen en werken. Genade komt niet eerst tot stand wanneer God ons tot Zichzelven in Verbondsverhouding plaatst, doch de Verbondsrelatie is middel om ons de Goddelijke genade deelachtig te maken.

Ware genade enkel onverdiende gunst, dan zou de tekst bedoelen: Christus schenkt ons onverdiende gunst. Christus was ons dan genadig, met ons bewogen. Of ook, Christus liefde voor Zijn volk was zoo groot, dat Hij voor Zijn volk den smadelijken dood des Kruises inging, als betooning van Zijne genade. Deze laatste gedachte is dan nauw verbonden aan de eerste en doelt te wijzen op Christus gezindheid tegen Zijn volk, dat Hem op grond der verkiezing geschonken werd en voor wien Hij alle schuld betaalde. Of ook nog, God was in verband met Zijn volk zoo vol van genade en het schoonste bewijs hiervoor werd geleverd in de schenking van den Geliefde, tot een volkomen rantsoen voor de Zijnen. Al deze schoone en heerlijke gedachten vinden we in Gods Woord. Een andere alsof zoude genade niet enkel en alleen *Gods* genade zijn, wordt ons in de Schrift niet geboden. En het is juist met dit feit voor oogen, dat het aldus en niet anders gepredikt mag worden. De rijkdom der genade Gods, als genade van God alleen, moet altijd mee begonnen en mede geeindigd worden. Want genade in haar oorsprong en openbaring en toepassing is van God en van Hem alleen. Iedere andere voorstelling ligt geoordeeld voor de vierschaar van het eeuwig blijvend getuigenis en doet tenslotte afbreuk aan den geestelijken bloei van Gods Kerk, benevelt het geloofsoog, verflauwt de behoefte naar den omgang met God en wischt de grenzen uit, die God stelde tusschen wereld en kerk. Wel mag de Kerk toezien, om nooit toe te geven, noch ook te willen luisteren naar iets anders dan Gods souvereine genade, en wel mag de prediker zich bedenken, om op dit punt de palen niet te verzetten en daardoor de grootste losbandigheid te kweeken en wereldgelijkvormigheid in de hand te werken en in te dragen op het erf des Heeren. Het steekt nauw met de Waarheid en er kan nu eenmaal niets op door, er kome wat wil.

Ofschoon nu alle deze dingen passen bij genade, vooral als deze wordt bezien uit het oogpunt van onverdiende gunst, toch brengt Johannes ons hier iets anders voor de aandacht. Hij bespreekt genade hier als iets dat overvloeit. Het doet ons denken aan een steeds opwellende en overvloeiende fontein. Want uit *Zijne volheid* hebben wij ontvangen. En op de vraag maar wat hebben we dan toch eigenlijk ontvangen is het antwoord, genade voor genade. En we moeten, lettend op de overige deelen, (vers 17) waarin hij een vergelijking trekt tusschen Oud en Nieuw Verbond in wat volgt, niet een tegenstelling te lezen, zoodat er verschil zou bestaan tusschen de genade van het Oude tegenover de genade der Nieuwe bedeeling, want de genade, schoon het karakter der Bedeelingen verschilt en die zeker onderscheiden zullen moeten worden, de genade is de ééne ongedeelde en onveranderlijke genade Gods voor *alle* Zijne kinderen. De tekst bedoelt *ook niet* te leeren, dat we de ééne genade ontvangen als loon voor de andere. Immers, het loon der genade, dat wel ons deel wordt naar mate we uit het leven der genade leven, brengt weliswaar, voor het zielsoog ons meerdere genade, doch het oogpunt is hier niet onderwerpelijk, doch voorwerpelijk. Niet naar ons bezitten der genade, maar Johannes wijst ons naar den oorsprong en bron henen. Dat we genade ont-

vangen, onafgebroken, dat de Kerk des Heeren als met waterstroomen overgoten wordt, komt enkel en alleen, omdat Christus de bron is, altijd vloeiend en nimmer ledig zijnde. Er is in den Heiland zooveel genade, dat, schoon Hij Zijn Kerk eeuw in eeuw uit er mede verrijkt, ja eeuwiglijk voor Zijn volk die bron zal zijn, Hij toch altijd vol is en blijft, als de nimmer afnemende fontein van genade. Een rivier verzandt tenslotte in de bedding waardoor zij zich eerst een weg baande, de oppervlakte der zee is niet altijd even wijd, omdat er meer en minder water in kan zijn, totzelfs de wateren van den oceaan zijn naar ebbe en vloed als meer en minder te denken, ja ook de waterwolken des hemels ondergaan die wenteling van meer en minder — Christus is de altijd vloeiende en toch tegelijkertijd de altijd gevulde bron der genade, eeuwiglijk en altoos.

Is die Christus dan zóó vol van schoonheid en zoo bekoorlijk?

Is Hij waarlijk 'Gracious'? Is Hij vervult met het schoone Gods? Zeker! Johannes zegt immers: "En het Woord is vleesch geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader) *vol* van genade en waarheid"? Vol van genade, dat is van volmaakte schoonheid, dat Hem heerlijk maakte en voor de Zijnen begeerlijk. Daarom was Gods gunst aan Hem en geniet Hij met den Vader het volmaakte leven der schoonheid der eeuwige verbondsliefde. En genade, zooals die door Christus voor Zijn volk werd verdiend, is immers die ongehoudene gunst waardoor Hij Zichzelf bewoog, om tot Zijn volk in ellende uit te gaan. Het is diezelfde gunst waarom God Zich Zijn volk verkiest, opdat het eeuwiglijk Zijn volk zou zijn. En zooals God onveranderlijk is in betrekking tot Zijn Wezen, zoo ook blijft Hij de Onveranderlijke tegenover alle dingen, ook dus tegenover het volk door Hem verkoren en door Hem begenadigd in den Geliefde. Wel valt dat volk in zonde en komt bij God in de schuld, zoodat het in zichzelven verdoemelijk is, doch dat ververandert de verhouding van dien getrouwen Verbonds Gods niet. Zijn gunst kan nooit veranderen, ook dan niet als dat volk in den tijd met zonden beladen ter wereld komt. Daartoe zond Hij juist dien Zoon van Zijn eeuwig welbehagen, ondat Hij voor dat volk den dood smaken zou en door dien weg hen zou koopen door den losprijs van Zijn bloed.

De afkeerige kinderen worden door dien Zoon weer terug gebracht en mogen rusten aan het Vaderhart. Zoo nu is er geen verdoemenis meer voor hen, die in Christus Jezus zijn. Omdat Gods liefde onveranderlijk bleef, daarom bereidt Hij, door het bloed Zijns Zoons, een nieuwen en verschen en levenden weg, zoodat zij kunnen deelen in het leven der Verbondsvriendschap, knechten en dienstmaagden des Heeren zijnde, die Hij zonen en dochteren Zich toenoemt.

En niet alleen voorwerpelijk, doet Hij hen rechtvaardig verklaren in en om Christus, want schoon dit naar de orde onzerzijdsch wel eerst is, Hij schenkt dat volk ook onderwerpelijk die vriendschap, zoodat zij het ervaren. Hij maakt van de zwarte weer witte, reine kinderen door hen te vernieuwen. Hij grijpt door Zijne genade in het diepst van hun zijn, brengt dat leven van uit hun zijn ook in hun bewustzijn, resultaat waarvan is, dat ook de begenadigden in het liefdeleven des Verbonds deelen en daarin genieten Zijne nabijheid. Gelijk kent gelijk, wat rein is mint het reine, wie genade ontving gaat naar den God aller genade uit. Zoo wordt alles het zijne, omdat Gods kind van Christus is. Al het heil, vanaf de rechtvaardigverklaring tot de eindelijke heerlijkmaking met alles wat daar tusschen ligt, is werkelijk voor hem.

Waar nu is de bron van al die genade, van al dat schoone? Zeker niet in den mensch, ook niet na wedergeboorte en bekeering. Neen, deze is enkel en alleen in Christus. Het is uit dien Christus, de Bron, waaruit alle geestelijke weldaden des heils het kind van God toevloeien. Hij is het Hoofd, zij zijn de leden Zijns lichaams. Het leven van de leden van het lichaam hangt af van het Hoofd. En van uit het Hoofd vloeit nu het leven der schoonheid in al de leden van Zijn lichaam, dat is Zijn Kerk. En aldus ontvangen Gods kinderen uit Hem genade voor genade. Ook zij zijn liefelijk, bekoorlijk, 'gracious', beminnelijk. Er is nu eenmaal geen schooner volk dan het volk, dat door den Heere met Zijne genade versierd werd. Och, zeg toch niet dat die wereld mooier is dan het kind van God. Dat moge naar den maatstaf van het vleesch en de wereld wel zoo schijnen, maar het is niet de werkelijkheid. Er is aan Godsvolk iets, dat weder-Keerig trekt, iets dat ge bij de wereld op zijn 'best?' altijd mist. Ja, als ge het leven der wereld met die wereld voor tijd en wijle leeft dan ja, is het waar, dat ge het maar nauwelijks met Gods volk kunt vinden. Maar als alles normaal is, dan kan dat niet. Neen, er is maar één begenadigd volk. Het volk gekocht door Christus bloed.

En uit Christus hebben wij alleen ontvangen ook genade voor genade.

Allen?

Is het voor alle menschen? Misschien voor allen wel bereid, doch nu wacht het nog op hun goeddunken of zij het zullen aannemen, het zich toeeigenen of verwerpen? Hoeveel zouden er dan zalig worden? Hoeveel gingen er dan verloren? Toch zeker allen?! Wie is tot deze dingen bekwaam? Bekwaam om uit de volheid van Christus aan te nemen (iets dat er trouwens ook niet staat, nog ook kan worden gelezen in dit verband), dat Hij alleen schenken kan?

Ontzettend hard dit te leeren? Dat is het, we stemmen het gulhartig en volmondig toe. De leer der souvereine genade en particuliere verkiezing, zonder

eenig voorbehoud, die leer is een 'horrible decree'. Ja, voor het vleesch!! En daarom voor ieder van nature. Wie toch wil God, na Hem eenmaal naar de kroon te hebben gestoken, God laten.

Of is het misschien zóó, dat het weliswaar alleen den uitverkorenen is bereid, maar toch alle menschen moeten genoodigd, om te ontvangen ook genade voor genade, uitverkoren of niet? Verkorenen en verworpenen beide? Is Christus de Zaligmaker voor de (menschen) wereld? En moeten we dan ook niet allen aanzeggen dat op grond daarvan allen ernstiglijk het Evangelie wordt aangeboden? Moeten de paarlen dan toch voor de zwijnen geworpen, nadat we de glans der paarlen zoo hebben verdonkerd, dat het werkelijk haast geen paarlen meer kunnen heeten? Ge moogt geen van beiden immers doen? Werp geen paarlen voor hen neer, maar gooi hen toch ook niet met steenen, al zoudt *gij* die steenen dan ook evangelie noemen. Een gereformeerd mensch kan haast zijn ooren niet gelooven als hij zulke ongereformeerde afwijkingen beluisterd uit den mond van 'gereformeerde' leeraars en leiders. Hoever zijn de kerken al afgezakt, die zich met dien anders zoo schoonen naam sieren? Och, wat is het goud verdonkerd en wat weinig kracht gaat er van zulk verminken en verdraaien der Schriften uit? Geene!! Vandaag is het evenzeer waar "Zoo is dan het geloof eene gave Gods, *niet* omdat het aan den vrijen wil des menschen van God wordt aangeboden, maar omdat het den mensch metterdaad wordt medegedeeld, ingegeven en ingestort; ook *niet* daarom, dat God alleenlijk de macht om te gelooven zoude geven, en daarna de toestemming of het metterdaad gelooven van den vrijen wil des menschen verwachten; maar omdat Hij, die daar werkt het willen en het werken, ja, alles werkt in allen, in den mensch teweeg brengt *beide, den wil om te gelooven en het geloof zelf*. (Leerregels van Dordt).

Zóó is het ook met het 'wij allen hebben ontvangen'. Neen, niet alle menschen naar de Goddelijke intentie. Johannes en de Kerk en de geloovigen voor wien hij het Evangelie schrijft, worden alleen het voorwerp van den stroom der genade, en dat naar de Schriftuurlijke leer, dat de genade particulier is. Dat die genade niet in strijd is met de voorwerpen der verkiezing en daarom alleen vloeit genade als een stroom naar de verkoornen.

Daarbij komt, dat de volheid der genade in Christus is, en Godskind alleen daarin deelt, omdat het in levensgemeenschap staat met zijn Heer en Heiland. Niemand kan dan ook die genade ontvangen, tenzij God het aan hem geeft en dat door den Geest van den Opgestanen Heiland. Het aannemen der genade is één der vruchten van wat die Geest onwederstandelijk werkt — en dat zonder medewerking onzerzijdsch — en *daarna* pas maakt Gods kind het zijn eigendom. Daarom is alle aanbieding in den aard der zaak ook onmogelijk. God biedt niets aan, doch schenkt het den Zijnen. In de tweede plaats, is het ook dwaasheid om het aan te bieden, want wat God schenkt *wordt* ontvangen, gewilliglijk en met blijdschap door het geloof. Het *geloof* werpt zich op Christus en trekt het alles uit Hem. In de derde plaats, waar geloof is gewrocht door den Geest, daar alleen wordt de ledigheid gevoeld en ook daar alleen den rijkdom gezien van het alles overvloeiende heil, dat in Christus als de bron is. En eindelijk, bij dezulken alleen wordt het een gaan tot dien nimmer te ledigen en toch altoos vloeiende bron, om uit die volheid van Christus vervuld te worden met genade voor genade.

Bij het begin.
Tot het einde.
Eeuwiglijk.

W. V.

Contribution

Dear Editor:—

Will you kindly place the following brief article in the Standard Bearer:

In the May 1 issue of our Standard Bearer, page 353, Mr. H. A. Van Putten takes offence at a notice of our Sunday School that appeared in the issue of Jan. 1, of our Standard Bearer, namely, that the Sunday School lessons along the line of the International Lesson System would be explained for our teachers by the Rev. G. M. Ophoff.

The brother's offence seems to center about the fact that we are to follow the above-mentioned system of lessons, and that we expected others to join with us.

Since the undersigned was responsible for the contents of this important notice, I shall endeavour to answer some of the remarks in brother Van Putten's article:

The brother expresses surprise and amazement because we call this an important notice. Let me say right now, that neither our Sunday School nor myself have changed our mind in the least as to the importance of this notice.

We have worked towards this purpose for years, namely, to have a Sunday School paper of our own for the children and to have the lessons explained for the teachers by one of our own ministers in the Standard Bearer.

And since we now have a Sunday School paper of our own in, the which the lesson for the Junior and Primary departments are explained for the children, and when Rev. G. M. Ophoff consented to explain our Sunday School lessons for the teachers in the Standard Bearer, we felt the news was to good to keep to ourselves.

For this reason we felt and still feel that all our Sunday Schools should co-operate with us.

The brother also is wrong when he mentions that we have discontinued the International paper, for the simple reason that we never had such a paper. He also states that it is not the portions of Scripture, but the material that may be available for the teachers, is where the danger comes in for our Sunday Schools. I will grant that this is possible, that some may have and sometimes read thoughts and ideas on the lessons which are not Protestant Reformed, but which may be safe material and in some instances valuable information is obtained. But surely, it is not necessary to restrict any of our teachers alone to that which is written by our own ministers, and besides, can you give us any assurance that those that have a separate lesson-system read nothing else but that which is in harmony with our Protestant Reformed conception? The folly of this line of reasoning is quite evident.

A separate Lesson-system, we do not deem necessary if we have our own paper for the children, the lessons explained for the teachers in the Standard Bearer, regular attended teachers meeting are reasonable safeguards to ward off any Methodistic, Modernistic, God-denying or Christ-dishonouring ideas, as you seem to fear. Neither is there any Arminian ideas taught or advanced by our present system of lessons.

Your brother in Christ,
A. Van Tuinen.

MORE, MY GOD, OF THEE

Less, less of self each day,
And more, my God of Thee;
Oh keep me in Thy way
However rough it be.

Less of the flesh each day,
Less of the world and sin;
More of Thy love, I pray,
More of Thyself within.

Riper and riper now,
Each hour let me become;
Less fond of things below.
More fit for such a home.

More moulded to Thy will,
Lord, let Thy servant be;
Higher and higher still —
Nearer and nearer Thee.

Sundayschool Lesson

Brotherly Love Of Judah

Two of the seven years of famine had gone by. There was a dirth of corn in Canaan. Also Jacob's granary was perhaps nearly empty. But there was corn in Egypt. Lt is evident that Jacob's sons dreaded a journey to this country. None of them suggested that the trip be made. They would look at one another and say nothing. There was a reason for their silence. Egypt was the country that had received their brother, whom they had sold to the merchants some twelve years previous. Small wonder that at the sight of their diminishing supplies, they were troubled. Eventually, they knew, necessity would compel them to repair to Egypt for grain. As often as they thought of the venture, their hearts, it seems, would fill with evil forebodings.

Finally the aged Jacob spoke up, "Why do you look one upon another? Behold, I have heard that there is corn in Egypt; get ye down thither, and buy for us from thence; that we may live and not die".

Joseph, as governor over the land, personally attends to the business of selling corn to the needy, — natives and foreigners alike. He may be imagined to take notice of every outlander in the expectation that at any time now he would sight among the buyers his own kin. How his heart yearns for them. With what eagerness he looks forward to the moment that he could take them to his bosom and tell them not to be angry with themselves, in that God did send him before them to preserve their lives.

For this moment Joseph had not long to wait. On a day, his brothers arrive. They pay to Joseph their respects and bow themselves down before him with their faces to the ground. No sooner does Joseph see them but he knows them.

Joseph has prepared himself for their arrival by sketching out for himself a plan of action, that, if adhered to, will place his brothers under the necessity of acting the part of the kind of men they now are. Had these brothers in the interval undergone a change of heart? Had they repented of their crime, or are they still at heart the wicked men of yore? Would they, if possible, undo what they had done, or under like circumstances duplicate their deed? This Joseph has need of knowing. He will forgive them and take them to his bosom, he will effect a re-union between himself and his father's house, provide a place for his kin in Egypt, if he perceives that the view they take of their sale of him is of a character betokening that they have been delivered of the terrible spite that prompted them to dispose of him; if they show

themselves up as men tamed down and sobered by the great sorrow the loss of Joseph must have occasioned their aged father. How could he think of taking them to him in the land of Egypt, if they were still the lawless men of fourteen years ago. It is expedient, therefore, that he should learn from their reactions to the test to which he will submit them, what kind of men they now are.

Viewing the treatment Joseph affords them as a test, we can understand it. In order to make it possible for himself to labour with them, he must separate them from the crowd of purchasers. He therefore, will decry them as spies and thus furnish himself with a ground for shutting them up in the ward. Next he will afford them a manner of treatment that, unless they are wicked, thoroughtly hardened and unscrupulous men, will strike terror to their souls, and awaken their conscience. Thus terrorized and conscience-smitten, they will link up their present distress with their crime and regard the mischief that overtakes them as divine vengeance. While in this state of mind, they will converse the one with the other. By attending to their conversation, Joseph will know what manner of men they are. Further, if they repent, their sorrow must be put to a severe test that it may appear whether their contriteness of heart is genuine. Then, too, Benjamin must be singled out as a favorite with Joseph. If they are still at heart the jealous and spiteful men of yore, their reactions will tell. Finally, Joseph must create for them a situation in which they will be compelled either to rise to the defense of or cast off Benjamin. Doing the former they give evidence of having undergone a change, so Joseph opines. If after admitting that the cause of their distress is their past sin they leave this younger brother of theirs in the lurch, and allow him to be apprehended and themselves to return without him, they show themselves up as men heartless and wicked.

Joseph's first step is to make himself strange to them, by refraining from disclosing his identity and by communing with them through an interpretor. The danger of them recognizing him is remote. He next accuses them of being spies and insists that they have come to see the nakedness of the land. In avowing their innocence, they reveal to Joseph the state of affairs at home. Thus they unwittingly play into Joseph's hands. He knows now that his father is still alive and that Benjamin is his darling child.

Joseph continues to labor with his brothers. His measures are severe. Says he to them, "Hereby ye shall be proved; by the life of Pharaoh ye shall not go forth hence, except your youngest brother come hither. Send one of you, and let him fetch your brother, and ye shall be kept in prison, that your words may be proved, whether there be any truth in you; or else by the life of Pharaoh surely you are spies". He will permit but one of their number to return. Having thus threatened them, he places them in a ward for three days, it must be to afford himself time for sketching out for himself a proper course of action. He reconsiders his original resolve (if it was a resolve). Instead of imprisoning the nine, while the one returns to fetch Benjamin, he will detain but one of their number and set the others free.

So he says to them the third day, "This do and live; for I fear God: if ye be true men, let one of your brethren be bound in the house of your prison; go ye, carry corn for the famine of your houses; but bring your youngest brother unto me: so shall your words be verified, and ye shall not die." This they do.

The hearts of these brothers are heavy. In their distress they contemplate with unusual earnestness their past great sin. They say, verily we are guilty concerning our brother, — in that we saw the anguish of his soul, when he besought us, and we would not hear; therefore is this distress come upon us". Reuben speaks up to remind them that they had been warned by him not to sin against the child, but that they would not hear. "Therefore", he concludes, "also his blood is required".

Joseph hears all. Unable to restrain himself, he turns himself away from them and wept. His outburst of grief is sufficient to overturn the view that in testing them he is being prompted by malice. Drying his tears, he returns to them again and communes with them. As yet he can shew them no compassion. He must go through with his test. So he takes from them Simeon and binds him before their eyes.

The question is, what has Joseph thus far learned about his brethren. And the answer: nothing except that they were going about with a troubled conscience — a conscience thoroughly aroused by his threats. It was still a question to him whether they had truly repented of their deed and thus were men who had undergone a radical change of heart. So he continues to subject them to new tests.

Having bound Simeon, Joseph releases the rest. With their asses laden with corn, they depart, all unmindful of the fact that the sacks contain the money which was restored to them by Joseph.

For the second time, Joseph's brethren set out for Egypt. They now have Benjamin with them. They again stand before Joseph. Seeing Benjamin with them, Joseph resolves to go through with his test. He first releases Simeon and leads him into their presence. Thus their number is now again complete. Joseph next lets them know that at noon they are to eat bread with him. In the banquet hall he sets himself before them. He purposely singles out Benjamin, and makes him the guest of honor, by setting before him a mess five times as much as any

of theirs. How will this effect them? Will this special favor, bestowed upon Benjamin rouse their ire, so that they will sit at meat with him as men visibly consumed by a jealous rage? But their behavior toward Benjamin is above reproach. They eat and drink and become merry with him. They are not at all embittered by the distinction shown their youngest brother. They are glad that it fares so well with him. Joseph, it is certain, is happy. He is now in the possession of some evidence that they are no longer ill-disposed toward the sons of Rachel.

However, he has not done with them yet. He has yet to sound the depth of their contrition. He must know if they are still incapable of duplicating their former crime. He must ascertain for himself to what length they will go to spare their father the great grief that the loss of this second child of Rachel would bring him.

It is again morning. The brethren may be seen departing for home. Unbeknown to them, every man's money has been put in his sack's mouth and Joseph's silver cup in the sack's mouth of Benjamin. So Joseph has ordered.

Joseph's brothers are well on their way, when they hear shouting behind them. Looking back, they discover themselves being pursued by one whom they recognize as the steward of the Egyptian Lord. He speaks, "Wherefore have ye rewarded evil for good? Is not this it in which my Lord drinketh, and whereby indeed he divineth? Ye have done evil in so doing."

The charge takes the brothers by surprise. Horror and dismay takes hold of them as they listen to what he is saying. Convinced that, in view of that fact that they have brought again unto him the money they found in their sack's mouth, he shall have to concede that the charge is preposterously false and conscious of their innocence, they say to him, "Wherefore sayeth my Lord these words? God forbid that thy servants should do according to this thing: behold, the money which we found in our sack's mouth, we brought again unto thee out of the land of Canaan: how then should we steal out of thy lord's house silver or gold? With whosoever of thy servants it be found, both let him die, and we also will be thy lord's bondmen."

With feigned generosity the steward turns down their proposal. He had been instructed otherwise. "Now also let it be", he replies, "according to your words: he with whom it is found shall be my servant; and ye shall be blameless."

Feeling certain that the search will bring out the innocence of each of them, they speedily and confidently unload their beasts. Beginning at the eldest he searches their sacks and finally takes the cup out of the mouth of the sack of Benjamin.

The first great trial of their dispositions is now to begin. They will be made to choose between returning to their families and standing by their youngest brother. Consider that this brother has taken Joseph's place in the affections of their father so that he is now being preferred before them all. They have ridden themselves of one favorite; the opportunity now presents itself to them to shake off the other by merely letting justice take its course. Is he not being apprehended for thievery? Let him reap what he sowed. What can they do about it? Will this be their reasoning if it appears that the man is bent on making Benjamin atone for his crime?

It already speaks well for them that when the cup is found in his sack, they rend their clothes, lade their asses, and return to the city. The Egyptian is still in his house. Once more in his presence they fall before him on the ground. He is the first to speak, "What deed is this that ye have done? Wot ye not that such a man as I can certainly divine?" What will they say? They may believe Benjamin innocent. Fact is, however, that the evidence of his guilt is to all appearance too direct, positive and final to be discredited. Of the other possibility that there has been foul play, they, of course, dare not speak. To do so is to intimate that this lord knows more about the affair than he pretends. And supposing he is the one to have put the cup in Benjamin's sack, the question still remains why he has ensnared them. Judah in all likelihood has faced this question and the only answer that would come to him was that God has found out their iniquity. So he says to the man, "What shall we say unto my lord? What shall we speak? or how shall we clear ourselves? God hath found out the iniquity of thy servants: behold, we are my lord's servants, both we, and he also with whom the cup is found."

What may have induced Judah to resolve to cast his lot with Benjamin? His great dread of being a witness to the grief the loss of his younger brother would occasion his aged father, coupled with the conviction that, contrary to all appearance, Benjamin was innocent, and that, therefore, the deep cause of their bitter experience was past sins. 'My lord', such is the force of his retort, 'he with whom the cup is found is without guilt. Know that the distress now overtaking us is of God; for He has set our sins before Him.' Judah here pleaded indirectly Benjamin's innocence; and by interpreting their distress as divine vengeance, at once exonerates the Egyptian lord. The reply, therefore, represents an earnest attempt to persuade the man that their youngest brother, being guiltless, should not be held, or, being held, cannot be left alone by them in cruel bondage, for he is the ill-deserving among them.

Judah already went far to gain the release of Benjamin. What he confesses is that their past career is criminal. In all likelihood it does not occur to him that his disclosure gives the lord the right to con-

clude that his original charge — the charge, namely, that they were spies — might after all be true.

The Egyptian lord, refusing to catch hold of the tenor of Judah's words, is firm, "God forbid that I should do so: but the man is whose hand the cup is found, he shall be my servant; and as for you get you up in peace unto your father."

It is the supreme moment. Will they now say one to the other that whereas the Egyptian will not yield the only thing left for them to do is to depart without him? Judah again comes to the fore. But what will he now say to the man? He will disclose to him the true state of affairs at home. If the lad be not permitted to return with them, his aged father will die of grief. In a word, Judah will appeal to the man's humanity in the hope that he can be moved to let him abide instead of the lad a bondman to his lord. Judah has volunteered to suffer with the lad; he now insists that he be permitted to suffer in his stead.

His speech is one of the noblest and grandest found in the Old Testament. To recast and abridge it is to mar its beauty and destroy its deep pathos. In its unadulterated form it should be read.

Observe the language of this reply: tender and earnest, bold yet courteous. How careful he is to recognize and to submit himself to the authority of Joseph, which, of course, cannot be affronted and ignored with impunity. "For thou", said he to Joseph, "art as Pharaoh." His words show also that he is reconciled to the fact of Jacob's greater love for the sons of Rachel. Rachel had been the choice of Jacob's heart. Therefore are her two sons so dear to him. With the utmost tenderness Judah calls Benjamin the lad, the youngest child, the little one. Cannot the man see that their father would die, should he lose this son also? How decisive the word, "Thy servant became surety for the lad unto my father," springs from his troubled heart. And how earnestly his entreaty that Joseph receive him in the place of the one who had incurred the sentence of slavery. He will regard it as a favor to be taken in his stead; for he prefers to die as a slave in Egypt before seeing the sorrow of his father. So does he volunteer to humble and sacrifice himself for his brethren.

Every word that Judah has spoken has gone straight to Joseph's heart. Jacob's life is bound up with the life of the child! This little one then he had torn from his heart! And so fearful had he been that mischief would befall the lad. The great grief the loss of this child, too, would bring him! Joseph has put the trial through far enough, too far he perhaps thinks. "Let thy servant abide instead of the lad. . . .and let the lad go up with his brethren. . . ." It is enough. He can refrain himself no longer. So it is time that the Egyptians, that stand by him be told to leave. They must not be present while he makes himself known to them. So he says, yea, cries, "Cause every man to go out from me." Alone with his brethren he gives forth his voice to weeping, and mixes his sobs with the inarticulate and startling announcement, "I am Joseph; does my father yet live?" There was really no need of this question. He has asked and been told time and again that his father lives and is well. Yet this is the question he can be expected first to put. Consider that he has thrown off his veil now and comes foreward as their brother. For the moment not reason but blind feeling, not the head but heart is in control so that his tongue, now the obedient servant of his unbridled impulses, speaks about that which is uppermost in his mind, namely, the well-being of his father. The sacred record of Joseph's behavior in this moment of great mental disquietude is so altogether true to life. It is descriptions such as these that the believing mind receives as evidence that the Bible is no forge but the very Word of God.

Joseph has disclosed to them his identity. But they, especially the sons of the concubines, keep their distance. They stand mute, unmovable, like so many images of stone. The only visible signs of life, perhaps, are their trembling frames. Indeed, they are afraid, terrified at his presence. Do they hear him say that he is Joseph? This lord, he whom they sold? It cannot be. They must have gone mad!

Joseph understands. He knows their thoughts. What can he do and say to convince them that it is he? "Come near to me, I pray you." With considerable reluctance, it is certain, they come near him. He again speaks. Forsooth, "I am Joseph, your brother, whom ye sold into Egypt". Yet there is no response. They do, however, breath easier now. And their visages lose some of that expression of fear; for it seems that he bares them no ill-will. Terror gives way to remorse. A feeling of shame overwhelms them and they stand there, perhaps, with bowed heads denouncing themselves in their hearts. How wicked and mean and despicable he must think them to be. "I am Joseph, your brother, whom ye sold into Egypt." Yes, they know. What shall they say to him? Could he be expected to ever forgive them?

Reuben is innocent of their crime, and Benjamin hears for the first time how they disposed of Joseph. Perhaps the two, standing somewhat apart, every now and then give their guilty brethren a look that clearly betokens their anger. Joseph observes and understands. So he speaks the word that at once rebukes Reuben's anger, and comforts the baffled, frightened, and bowed-down culprits.

G. M. O.

Jacob's Journey To Egypt

The sons of Jacob come into the land of Canaan unto their father. Hurrying into his presence, they say to him, "Joseph is yet alive, and he is governor over all the land of Egypt." Jacob's heart chills. He does not believe his sons. They are unto him as those who mock. Under the circumstances, these reactions of his are normal. The difference between his imaginings and the reality is too great, and their disclosure of this reality is too tactless, abrupt and to the point, for him not to be stunned by what he hears. Had they waited until he should first have seen and inquired about the wagons Joseph had sent to carry him, and then spoken; had they broken the news to him gently by gradually leading him on to the vital element of their discovery, his heart would not have fainted, and his mind would not have closed to the truth of what they told him.

The thoughtlessness of these sons permits of an easy explanation. They are now beside themselves with joy. For the past twenty-four years they had been compelled to listen to the accusing voice of conscience. During all this time, not an hour of the day could perhaps pass without the entreaties of the lad they had sold into slavery ringing in their ears, without the scene they had enacted on the day of his sale, rising before their mind. What great grief they had brought upon their aged father. Since Joseph had passed out of his life, he had never been quite the same. Forsooth, their crime was bringing down his gray hairs in sorrow to the grave. How well they knew it. How keenly they must have sensed that they had lost his confidence and were under a cloud of suspicion. They could have lifted this cloud by telling him all, and by bewailing before him their crime. To this however, they had been unable to bring themselves. Surrounded by suspicions, with their hearts heavy with remorse, and with spirits bowed down by guilt, they had passed their days in homes converted by their past doing into precincts of gloom.

It need occasion no surprise, therefore, that, having fully recovered from their surprise and consternation, they are now in the grip of a joy that perhaps borders on hilarity. It is a terrible confession that they are prepared to make to him. However, when he sees that all these things were indeed for him, when he tastes the great joy the knowledge that Joseph is alive and reigns will gender in him, he will be as glad to forgive these culprits as was his illustrious son in Egypt. This the brethren well know. Not that they do not dread disclosing to their father all their past. However, having told him all, their hearts will be light, their minds will be relieved, the thick mists of distrust in which they are enveloped, will roll away, conscience will cease to raise its voice in condemnation, and they will have peace.

These sons, then, are glad. In their great excitement it does not occur to them that they should use some tact in disclosing to him facts so startling. So they break in on him and perhaps with one accord boisterously exclaim, "Joseph is yet alive, and he is governor over all the land of Egypt." As could be expected, Jacob's heart faints when he hears this and there is no more spirit left in him.

They experience some difficulty in convincing him that they speak the truth. As they go on to relate all the words of Joseph, he perhaps continues to stare at them in mute silence. Having listened to all they had to say, he still appears cold and unresponsive. But how without a Joseph in Egypt at the head of the Egyptian state, could he account for these wagons. Gradually the conviction steals over his soul that they tell him the truth. His spirit revives. His eyes glisten with a new hope, and he exclaims perhaps as much to himself as to his children who still reason with him, "It is enough; Joseph, my son, is still alive; I will go and see him before I die."

And Israel took his journey with all that he had. God's reasons for effecting this change of residence have already been advanced. We again remark that Egypt had been selected and prepared by the Lord to save His people as a temporary abode. And a most proper abode it was indeed. The ruling dynasty of this land, favorably inclined to Joseph because of the services he had rendered it, was in power long enough to permit the children of Israel to increase abundantly without any great outside interference. The land of Goshen was not to any great extent occupied so that in this land, eminently suitable to the shepherd, the Israelites could multiply without rubbing shoulders, so to say, with the Egyptians. Finally, the danger that Israel would blend with the Egyptians was remote. Because of their occupation, and because of the animal sacrifice in which their religion involved them, they were held in low esteem by the Egyptian people.

The Lord's outstanding reason for bringing the children of Israel into Egypt was that he was about to construct for the benefit of His church a grand type of salvation. Here in Egypt, He would prepare Him the materials He needed for this type. Of these materials He would avail Himself to make history; and this history would turn out to be the type He contemplated. The sum-total of events that will enter into the makeup of this type, will bring into sharpest relief all the features of the divine scheme of redemption. The entire program will so enhance the power and wisdom of God, that to the unbelieving mind there will be no doubt that He is able to save to

the uttermost — His people — save them unto His everlasting glory.

Jacob taking his journey with all that he had — a most unusual spectacle. This patriarch had long ago entered a season of life when men shrink from leaving a land of a life-long residence for regions unknown and inhabited by strange races. Though a pilgrim and stranger in the earth, Jacob had somewhat fixed himself down in Canaan. Besides the land he now quit for a new country was a land promised him. What can be advanced by way of explanation of the great restlessness of a man so old? A great yearning for a son of the beloved wife. Here we have another instance of flesh calling to flesh and, we may add, of spirit calling to spirit (Jacob and this son were brethren in the Lord) with a calling that could not be resisted. He will go and see his son ere he dies. Thus God, through the earnest desires of sanctified nature, again gets His way with this servant of His. For consider that it is now time for the holy seed to take up its abode in a land not theirs to serve and to be afflicted by a strange people four hundred years.

There seems to have been no doubt in Jacob's soul, that he was in the way of the Lord. Once on the way, however, it seems, that he reconsidered the step he undertook. Was he not acting too rash? Did he consider as careful as he should what he was doing, setting out for a country not his, where his seed would fix itself down alongside a strange people? Would it ever return? Did the Lord approve of this change of residence? As he contemplated the implications of his doing, his soul, it may be, became disquieted within him. The urge was strong in him to ascertain the will of the Lord. So when he came to Beersheba, he offered sacrifices unto the God of his father Isaac. And God spake unto Israel in the visions of the night, and said, "Jacob, Jacob. And he said, Here am I. And He said, I am God, the God of thy father: fear not to go down into Egypt, for I will there make of thee a great nation: and I will go down with thee into Egypt: and I will also surely bring thee up again: and Joseph shall put his hand upon thine eyes.

It is to be noticed that these words gave Jacob a four-fold assurance: God is his covenant God, hence his heart need not be troubled by any prospect of danger for, their was none. In the land whither he went, his family would grow into a great nation; God would surely bring him up again. Jacob's name was twice called, to gain his attention, but also to betoken that he is a beloved son so that in his person and affairs the Lord takes a deep and abiding interest. Finally, each assurance was introduced by the emphatic *I*. Let him therefore consider that there is no reason for fear as the subject of the speech he heard is the God Almighty.

Reassured by the voice of God, Jacob rose up from Beersheba; and the sons of Israel carried Jacob their father, and their little ones, and their wives, in the wagons which Pharaoh had sent to carry him. Knowing now for certain that it is the Lord's will that he go, aware that his stay in Egypt will be prolonged until he will have developed into a great nation, perceiving therefore that he personally will never return alive, he leaves nothing behind so that no trace of him remains in Canaan. For they took their cattle, and their goods, which they had gotten in the land of Canaan, and came into Egypt, Jacob and all his seed with him: his sons and his son's sons with him, his daughters and his son's daughters, and all his seed brought he with him into Egypt.

The sacred narrator now lets follow a list of the names of persons comprising the patriarchal family that emigrated to Egypt. The list is introduced by the notice, "And these are the names of the children of Israel which came into Egypt, Jacob and his sons." The names mentioned are those of Jacob's wives, together with their sons, of his grandsons and great-grandsons. Our first observation is that not all the persons whose names appear in this catalogue literally accompanied Jacob on his journey to Egypt. Joseph and his two sons were already in Egypt. Then, too, some of the grandsons and great-grandsons must have been born after the arrival of Jacob's sons in Egypt. This need occasion no surprise as with God nothing, in the real sense is future. It is also doubtful, whether the list includes all the names of the male descendants of Jacob, born in Canaan. The text sums up the table with the statement, "all the souls of the house of Jacob, which came into Egypt, were threescore and ten". Very plainly, the number here mentioned partakes of a representative character. We think here of the significance of the number, seven times ten. seven being the sacred covenant number, and ten that of perfection.

Jacob In Egypt

Jacob with his family has crossed Egypt's borders and is now in the near vicinity of Joseph's residence. Instead of allowing himself and his own to enter the private precincts of Joseph's estate unannounced, Jacob orders Judah to go before him and notify his illustrious son that his guests have arrived and are waiting to be directed to the land of Goshen. Joseph immediately makes ready his chariot and goes up to meet his father.

It is to be noticed that Joseph is insistent that his family take up its residence in this land. Why was Joseph so insistent that his family take up their residence in Goshen? He knew and loved the purpose of God; and this purpose required that the children

of Israel retain their identity in Egypt. The promise of God had come to this family. Should it disappear as a result of being incorporated in the Egyptian commonwealth, this promise could not be fulfilled. How well Joseph understood this. And he loved the promise: the city that hath foundations, life eternal. And being a man of faith, the things promised take on form and substance for him; become to him the only blessed and worthwhile reality, a supreme good, which in order to gain he renounces the world.

Therefore he does what he must, what he is called upon to do, that events may take their rightful course. Consider how God had set the stage, had created the proper situations. There was Goshen — a luxuriant pasture land, at that time sparsely settled by a folk not strictly Egyptian, a land, where flocks could graze and multiply, and where Jacob's seed would dwell alone. There was an Egyptian people, civilized, cultured, refined, worldly, wicked, boasting of their achievements, proud of their progress and holding the shepherd, the plain man, in visible contempt — a people with a superior complex, a folk who had retreated behind a wall of pride and arrogance that no outlander could scale. Then there was a king so filled with admiration for Joseph that he seems to have lost all capacity for independent thought and action — a king, who dare not speak until Joseph had spoken, who dare not act until Joseph has said what ought to be done — a king, in fine, ready to cater to his Hebrew friend's every whim, and to grant his every request. And, finally, there was Jacob, the chosen of the Lord, but because of his occupation — he was a shepherd, a plain man — an abomination to the proud Egyptian. How great and comprehensible the power and goodness of the Lord to order and execute His work in the most excellent and just manner.

It is Joseph's calling to act upon the divine suggestions that come to him through the aforesaid situations. Were he a carnal man he would take no notice of the direction in which the finger of God now points. Were he a man of ignoble ambitions, he would say in his heart, 'I will refrain from disclosing myself to them and thus let them return whence they came, for let me claim them as my kin and I draw to my person the odium of the Egyptian for engagements such as theirs, and thus emperil my position.' Joseph, however, is a believer. Having respect, as Moses, to the recompence of the reward, he, too, esteems the reproach of his people, yea, of Christ, greater riches than the glory of his position and the approval of the Egyptian. He is of a mind therefore to do his duty as he now so plainly sees it — the duty, namely, of calling his kinsmen to Egypt, for to Egypt, he knows, the way now leads; the duty of claiming this despised people as his own, of publicly calling them his brethren, of disclosing to the Egyptian their occupation that they may be hated and held by the Egyptians at arm's length while they tarry as strangers and pilgrims in the land of Goshen. So he says to them in the hour of his self-disclosure, "Haste ye, and go ye up to my father, and say unto him, Thus saith thy son Joseph, God hath made me lord over all Egypt: come down unto me, tarry not: and thou shalt dwell in the land of Goshen. . . . ," and again, "And Joseph said unto his brethren, and unto his father's house, I will go up, and show Pharaoh and say unto him, My brethren and my father's house, which were in the land of Canaan are come unto me; and the men are shepherds, for their trade hath been to feed cattle; and they have brought their flocks, and their herds, and all that they have. And it shall come to pass when Pharaoh shall call you, and shall say what is your occupation? that ye shall say, Thy servants' trade hath been about cattle from our youth even until now, both we and our fathers: that ye may dwell in the land of Goshen; for every shepherd is an abomination unto the Egyptians. Then Joseph came and told Pharaoh, and said, My father and my brethren, and their flocks and their herds and all that they have, are come out of Canaan; and behold, they are in the land of Goshen. . . ."

Then Joseph takes five of his brethren and presents them unto Pharaoh. The king puts to them the desired question: "What is your occupation?" The brethren reply as they had been instructed: "Thy servants are shepherds, both we and our fathers. To sojourn in the land are we come; for thy servants have no pasture for their flocks; for the famine is sore in the land of Canaan: now therefore we pray thee, let thy servants dwell in the land of Goshen. . . ."

So do they speak of themselves to this Egyptian monarch. A rather touching scene, this. They who plead with a heathen king for a little standing room in his country are the chosen of the Lord, who by virtue of the promise possess the earth. And they have need; for the famine is sore in Canaan. So they go to begging, rather than resort to violence. They are God's meek and will therefore inherit the earth, though now they are a people without a country. Because they eschew violence, choose a conversation that is in heaven and thus will to be strangers and pilgrims in the earth, they shall come into the actual possession of all things.

How humble the request with which these pilgrims come to the world. Their demand is not that the Egyptian give them a part of his country as a permanent possession. They care not for *this* earth. Their hearts are set on the heavenly Canaan, the new earth, that glorified region where God tabernacles with His redeemed. Now however, they are in dire need. So they humbly petition the king to tolerate them for a brief season as sojourners in a remote section of his country. But a little while and they will be gone — to Canaan.

G. M. O.